

Adventes Vēstis

2009. gada novembris, #11 (165)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: MŪSU
ATTIEKSME
PRET CITĀDI
DOMĀJOŠIEM

INTERVIJA:
JURIS CĀLĪTIS -
TEOLOGS PAR
TOLERANCI

VĒSTURE:
ADVENTISTU
SIGULDAS
DRAUDZEI - 80

SVĒTRUNA:
KĀ DIEVS SKAI-
TA DIENAS?

LATVIJAS
"CEĻA MEKLĒ-
TĀJI" NOMET-
NĒ AMERIKĀ

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Tēma	8
Intervija	12
Vēsture	14
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Citu konfesiju ziņas	23

“Tas Kungs paceļ nelaimīgos, bet pazemo bezdievīgos... Tam Kungam patīk tie, kas viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību.” Psalmis 147: 6,11

Astoņpadsmitais novembris ir diena, kad pieminam mūsu valsts, Latvijas Republikas, proklamēšanas gadadienu. Daudzi tuvojas svētku laikam ar dalītām izjūtām. Gaisā virmo satraukums, neapmierinātība, pat naidis par neziņu, darba un darba algas zaudējumiem. Cilvēki vīlušies atstāj mūsu valsti, lai meklētu darbu un jaunu mītnes zemi, kur apstākļi šķiet stabilāki. Daudzi, sevišķi jauni cilvēki neredz vairs savu vietu šajā zemē.

Tomēr atcerēsimies, ka valsts esam mēs, tās iedzīvotāji. Valsts nav tikai valdība vai Saeima. Mūsu atbildību par izdarītajām izvēlēm neviens nenoņem. Lai tā

būtu attieksme pret vēlēšanās izdarītu izvēli vai savu saimniekošanas prasmī, paņemtajiem kredītiem, nospraustajām prioritātēm un mērķiem. Mēs esam ne tikai valsts pilsoņi, kuriem ir tiesības un pienākumi, bet mēs esam kristieši, kuri saprotam, ka mums ir atbildība Dieva un līdzcilvēku priekšā, jo zinām, ka valsts institūciju vara ir arī Dieva iedota.

Aicinu sekot Jēzus atstātajam īsajam padomam: „Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder.” (Mt 22:21) Te ir runa par atbildībām. Pilsoņu un valdītāju atbildībām. Skaidrs, ka nav tāda jēdziena kā kristīga valdība vai kristīga valsts mūsu sekulārajā pasaulē. Ir tikai kristīgi cilvēki, kuri var izdarīt izvēli turpināt kalpot Dievam, pat esot augstās atbildībās, vai arī aizmirst savus principus un ļauties vispārējai materiālistiskai apmātībai. Bet mēs drīkstam un varam prasīt no valdības un valsts atbildīgu attieksmi pret saviem pilsoņiem. Mēs varam lūgt, lai Dieva skaidrība skar cilvēku prātus, un tie, kam atbildības, atceras, kādam pienākumam viņi aicināti. Tā ir liela iespēja un liels izaicinājums.

Šajā svētku laikā mudinu katru būt atbildīgam pilsonim, priekšzīmīgam savā attieksmē pret pienākumiem un tiesībām. Arī tiem, kas saņēmuši atbildības, novēlu atcerēties, ka jākalpo tautas labumam, nevis kādas draugu kopas vai partijas merkantīlām interesēm. Lai mūsu valsts proklamēšanas gadadiena ir laiks, kad varam pateikties, ka mums ir šī skaistā zeme, Latvija, ka varam katrs kaut ko darīt tās labumam. Lai apņemamies būt atbildīgāki savās izvēlēs un izraugāties svētību ceļu.

Lai mūsu tautas lūgšana “Dievs svētī Latviju!” kļūst patiesa un dzīva mūsu dzīvēs.

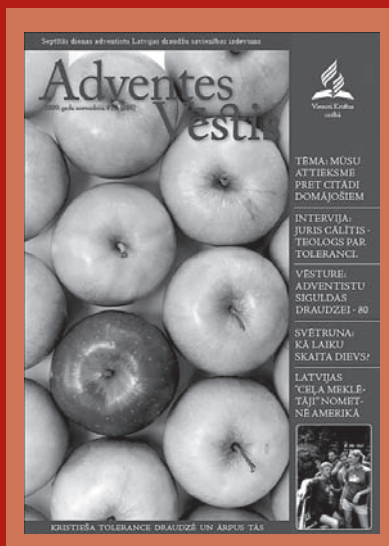
Dievs svētī Latviju!

*Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps
Viesturs Reķis*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Raža dzeja

Mūsu draudzēs oktobris ir Pļaujas svētku laiks. 10. oktobrī arī mūsu, Tukuma, draudzē smaržoja āboli, savu raženumu rādīja ķirbji, dziedāja skaistas puķes. Bija Pļaujas svētki. Mūsu mācītājs Andrejs Zilgalvis svētrunā runāja par Dieva svētībām, kuras apsolītas Viņa uzticīgajiem bērniem, skanēja daudz dziesmu mūsu ansambļa izpildījumā. Interesanti bija Daces Bičoles vadībā bērnu sagatavotie „skudriņas” padomi (Salamana pam.) par cilvēkam vēlamajām īpašībām.

Pēc cienasta pie sadraudzības galda, atgriezāmies zālē. Turpinājās Pļaujas svētki, mūsu ticības māsas un dzejas autore Aijas Grīnbergas jaunākā dzejas krājumiņa „Mūžības mirklī” svētki. Ikvienam autoram viņa grāmatas izdošana ir liela darba noslēgums. Šī grāmatiņa uzrunā katru lasītāju. Sešas dzejas mīļotājas lasīja dzejolus, kuri bija uzrunājuši viņas. Mēs dzirdējām gan nožēlas vārdus, ka „vispirms ļaudis un Dievs pēc tam”, gan uzmundrinājumu, ka Dievs sāpju nomāktu dvēseli dara mierīgu, svētu, gan sirds saucieni „Es mīlu, Kungs, Tevi par žēlatību, ko smeļu un smeļu”. Ansamblis mūs iepriecināja ar dziesmu „Tu runā, Kungs”, kuras vārdu autore ir Aija. Dzejai mijoties ar kopīgi dziedātām dziesmām, pavadījām skaistus, sirsnīgus mirklus. Atvadījāmies ar pateicības domām Dievam.

Daina Sproģe

Pateicības vārdos

Aizvadītie Pateicības svētki Cēsu draudzē 24. oktobrī mani rosināja uz sevišķām pārdomām, jo šogad kā nevienu citu gadu tikām īpaši aicināti pateikties Dievam par visu. Vērsos pie dažiem draudzes locekļiem ar lūgumu pateikt to, kas viņiem visspilgtāk palicis atmiņā.

Elēna Šuvarikova: „Šie svētki vienmēr ir īpašs notikums mūsu draudzē, jo tā ir iespēja pateikties Dievam par bagātīgajām svētībām, kuras Viņš ir devis, un par ražu, kas ienākusies dārzos. Šis ir tiešām auglīgs gads, un var teikt, ka Dievs ir īpaši parūpējies par mums. Ja man jautātu, kas vislabāk raksturo Cēsu draudzi, es teiktu, ka tie ir muzikālie priekšnesumi. Arī šoreiz bija iespēja dzirdēt visu paaudžu dziedāšanu – sākot ar vismazākajiem un beidzot ar lielu kori, kurā vienojās visa draudze. Neizpalika arī instrumentālie priekšnesumi, piemēram, orķestra izpildītais skaņdarbs, ar kuru arī tika atklāts svētku dievkalpojums. Mūzika un dziedāšana man vienmēr ir bijusi īpaši tuva, tāpēc visvairāk man patika, kad vīru kvartets nodziedāja savu dziesmu un aicināja visu draudzi tiem pievienoties kopīgā dziedāšanā. Dziesmu vārdi tika rādīti uz sienas, un visi labpāt vienojās kopīgajās slavas dziesmās. Tādā veidā tika iesaistīti visi – gan viesi, gan draudzes locekļi, un arī tie, kuri bija atnākuši tikai pasēdēt un paskatīties.”

Aiju Rudzīti priecē jaukais dievnams, un par to pateicība Dievam! Līdz svētkiem nama pagalms bija noklāts ar bruģakmeni, dodot iespēju ieiet dievnamā ar tīriem apaviem. Vēl viņa piemin viesi- mācītāju Vilni Latgali, kurš bērniem pastāstīja par Radītāju un radīšanu, jo tajā sabatā tika atzīmēta Vispasaules radīšanas diena. Mudrīte Ābola atceras, ka „jauki bija tas, ka uz ekrāna varēja redzēt dziesmas vārdus, kā arī Bībeles tekstus, jaukus ziedus un dabas skatus. Tā visi zālē esošie varēja sekot līdz mācītāja Agra Bērziņa uzrunai, kurā tika ietverta arī Dāvida 100. psalma 1., 2. un 4. pants, kas aicina mūs gavilēt, kalpot, pateikties un slavēt Dievu.”

Veronika Prikule atradusi atziņu, ka „tas, kas slavē Dievu, ilgi dzīvo. Dieva slavēšana mūs dziedina, atjauno prātu”. Vēl viņa piemin to, ka „imunitātes sistēma atspoguļojas visā mūsu dzīvē. Tā atsaucas uz priekiem un bēdām, uz pārpilnību un trūkumu, uz smiekliem un asarām, uz gaišiem brīžiem un nomāktību, uz dzīves problēmām un izredzēm. Gandrīz viss, kas mums ienāk prātā, atrod ceļu, kā ietekmēt mūsu miesu”. (Skolotāju materiāls 1993. g.) Atcerēsimies laiku, kādā dzīvojam, un stiprināsim savu imunitāti, mīlot un slavējot savu Kungu!

Apkopoja Vija Mežīte

Seminārs par E. Vaitu

24. oktobrī Rīgas VII draudzi bija apciemojusi Elenas Vaitas mantojuma fonda (*Ellen G. White Estate*, turpmāk „Fonds”) direktora vietniece Sindija Tuča (*Cindy Tutsch*).

„Kas šodien apvieno Septītās dienas adventistus visā pasaulē? Neapšaubāmi, ka tā ir Bībelē atklātā patiesība Jēzū Kristū, kā arī Praviešu Gara dāvanas rezultātā radušies Elenas Vaitas raksti,” uzrunājot adventistu draudzi Latvijā, sacīja Fonda pārstāve. Šajā Kunga svētajā sabata dienā šķita, ka Dieva nams piepildījās ar īpašu Gaismu, kura rodas vienmēr, kad Dieva Vārda patiesības tiek pasludinātas līdzsvarotā un godīgā veidā, nepieliekot neko no cilvēcības un speciāliem efektiem.

Pateicoties mūsdienu tehnoloģijām, ikvienam ir iespēja ar interneta starpniecību personīgi noklausīties semināra ierakstu, kurš sastāv no četrām daļām:

1. daļa – Kas bija Elena Vaits? Šeit dzirdēsiet nozīmīgas viņas biogrāfijas skices, par kurām nav bieži dzirdēts. Tās apliecina, ka Elena Vaits bija praktisks, t.i. cilvēku vajadzības izpratošs un tām kalpojošs praviets.

2. daļa – Par ko rakstīja Elena Vaits? Kas ir visu viņas rakstu centrā? Kas ir mūsu Glābšanas pamats?

3. daļa – Pasaules vēstures pēdējo dienu notikumi Elenas Vaitas rakstos. Kas sagaida šo pasauli ļoti drīzā nākotnē? Ja Jūs tas interesē, šī daļa ir jādzird tieši Jums.

4. daļa – Jautājumi un atbildes. Audioierakstā atradīsiet Fonda pārstāves atbildes Elenas Vaitas darbu kontekstā par tādiem jautājumiem kā dabas katastrofas – sātana darbs vai Dieva sods? Kā izlietojami 1/10 daļas līdzekļi? Vai Dieva zīmogs ir Svētais Gars vai Sabata svētīšana? u.c.

Interneta adrese semināra audio ieraksta noklausīšanai:

<http://sites.google.com/site/faili4bible/audio-faili/kas-bija-elena-vaits>.

Pateicība un slava Dievam par brīnišķīgi izveidoto Baznīcas organizāciju, par Svētā Gara dāvanām, tostarp pravietošanas, sludināšanas un mēļu tulkošanas dāvanām, un par iespējām izplatīt labo evaņģēlija vēsti pēdējam laikam ar moderno tehnoloģiju palīdzību!

Seminārs noslēdzās ar sirsnīgu lūgšanu par Svētā Gara izliešanos pār draudzēm Latvijā un visā plašajā pasaulē.

Konstantīns Rezņikovs

Citāds Vakarēdiens

Adventistu Alūksnes draudzē nu jau otro reizi ir nedaudz izmainīta Piemiņas Mielasta norise. Ja līdz šim pēc savstarpējas kāju mazgāšanas vīns (vīnogu sula) un

maizes no smalkiem miltiem tika pienesas katram draudzes loceklim klāt viņa sēdvietā, tad tagad mēs apsēžamies pie gara galda, kurš pārklāts ar mirdzoši baltu galdautu. Uz galda sudrastos svečturos deg baltas sveces, biķerīšos sals sarkans vīns (sula). Biķerīši novietoti uz sarkanām salvetēm. Galds dekorēts ar vairāku krāsu vīnogu ķekariem. Izskatās ļoti svinīgi!

Uz galda šķīvjos salikti plakānas formas plācenīši – maizes, kas ceptas no tumšiem, rupja saluma miltiem. Katrs sev pats nolauž gabaliņu maizes un vēl pasniedz tālāk saviem biedriem un blakus sēdošajiem.

Ja kādreiz Piemiņas Mielasta ilgums bija apmēram 1 stundu, tad tagad tam atvēlētais laiks ir 2 stundas. Tas ir brīnišķīgi, jo šajā laikā mēs bez liekas steigas visu kādreiz notikušo varam vēlreiz izdzīvot un pārdomāt par Jēzus Kristus pazemību, žēlastību un lielo mīlestību uz mums – grēcīgo cilvēci.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Olaines draudzei – 15!

17. oktobrī notika Olaines Adventistu draudzes jubilejas dievkalpojums, kad draudze atskatījās uz saviem 15 pastāvēšanas gadiem. Bija ieradusies viesi no Rīgas un no Valmieras. Apsveikuma vārdus teica Armands Bērziņš un Modris Lapa. Uzrunu sacīja Viktors Geide, kurš aicināja draudzi stipri stāvēt ticībā. Pasākumā piedalījās vīru grupa no Rīgas, arī citi dziedātāji. Vēstures atmiņās dalījās Viktors Geide. Ieskatīsimies arī mēs nedaudz Olaines draudzes vēstures ainās:

1994. gada pavasarī mācītājs Viktors Geide ar dzīvesbiedri Vēsmu un brāli Jāni Geidi vadīja evaņģelizācijas semināru Olainē, Olaines kultūras centrā. Pēc semināra 15. aprīlī kristījās 35 cilvēki, un pēc tam kristījās vēl citi.

1994. gadā Viktors atvadījās no draudzes, un darbu uzsāka mācītājs Armands Bērziņš. Olaines draudzē sāka darboties bērnu sabatskolas kalpošana.

1995. gadā draudzē ieradās Daumants Sokolovskis ar ģimeni. Daumanta kalpošanas laikā 1996. gada septembrī Olaines pilsētā notika evaņģelizācijas seminārs, kuru vadīja Daumants Sokolovskis un Pārsla Zaķe. Pēc semināra tika kristīti vēl 32 cilvēki.

1999. gadā kalpošanu uzsāka mācītājs Modris Lapa. Modra Lapa laikā Olaines draudzes locekļi sāka kalpot gan cietumos, gan pansionātā, nodarbojās ar kolportāciju Olaines pilsētā un tās apkārtnē. 2001. gadā Olaines draudze pārcēlās no Olaines Kultūras nama uz pašreizējām telpām Kūdras ielā 27.

2004. gadā kalpošanu Olaines draudzē atsāka Armands Bērziņš. Tika izveidots draudzes ansamblis. Šajā laikā Olaines draudzē notikušas kristības, telpu remonts, organizēti sabata pēcpusdienu sadraudzības brīži.

2009. gadā draudzē par mācītāju sāka strādāt Vitālijs Kroitors.

Valdis Dahs

Pamatsastāvs solos

10. oktobrī Adventistu Alūksnes draudzē notika jauniešu dievkalpojums.

Ir ielūgti jaunieši: gan vietējie, gan arī no citām Latvijas pilsētām. Droši varu teikt tā: jā, šodien gandrīz vai viss dievnams pieder jaunatnei. Tik daudz jauniešu vienkopus Alūksnes dievnamā vēl nekad nav bijis. Skatos un priecājos: meitas kā liepas, puīši kā ozoli. Mēs, draudzes pamatsastāvs, sēžam lūgšanu zāles pēdējos solos un klusi, ar interesi sekojam jauniešu aktivitātēm.

Dievkalpojumā Dievu slavē ar dziesmām gan viesi, gan Alūksnes draudzes jauniešu ansamblis. Jāpiebilst, ka skolotājas Ilvas Liepiņas vadībā vietējā draudzē ir izveidots muzikāli ļoti spēcīgs jauniešu ansamblis ar labām, skatnīgām balsīm. Arī dziesmu repertuārs viņiem ir gana plašs.

Viesis no Rīgas – Ulvis – iepazīstina ar sevi, ar savām aktivitātēm, nolasa paša sacerētu dzejoli. Tad parāda uzskatāmu piemēru ar pilnu un tukšu dzēriena bundžiņu. Tas ir tā – ja tu pats esi pilns ar cerību kā pilnā bundžiņā, tad tevi neviens spēks nevar saspīest, bet ja esi tukšs, bez cerības, tad tevi jebkurš var iznīcināt, saspīest un deformēt.

Ilva uzrunā pašus mazākos klausītājus, pastāstot, kā meistars no necilas māla pikas izveido skaistu krūzīti. Arī Jēzus ir Meistars, mēs tikai māls... (Jes.64:8) „Bet, ak, Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs! Mēs esam māls, bet Tu mūsu veidotājs, mēs visi esam Tavu roku darbs.”

Tālāk Ilva Liepiņa vēršas ar stāstījumu pie jauniešiem. Kā aizsardzība Dieva veidotajiem meistardarbiem ir doti Dieva padomi. Tiek atkārtoti un sīki jo sīki izanalizēti ar piemēriem iz dzīves visi Dieva baušļi. Varu teikt, ka tā bija īsta parauga mācību stunda visiem zālē sēdošajiem klausītājiem.

Mums visiem ļoti patika Diānas un Valda Zelču pārliecinātais tēlojums skečā par tēmu „Dieva oriģinālais meistardarbs”.

Dievkalpojumā dzirdētais uzrunāja mūs visus. Tā gribētos cerēt, ka kāda „sētā sēkliņa” būs iekritusi arī auglīgā augsnē...

Anna Jaunzeme Alūksnē

Mīlestības piepildījums

10. oktobrī mūsu mazā Zilākalna draudze sapulcējās uz dievkalpojumu. Šī bija ļoti īpaša diena – Jēzus Kristus piemiņas mielasts. Neticami, kā viss nokārtojās ar nepieciešamajām lietām. Mēs tikai lūdzām, lai Dievs mums dod visu nepieciešamo, un atkal viss notiek. Mēs bijām ļoti pārsteigti, kā mūsu Tēvs var parādīt tik lielu mīlestību un pats par visu parūpēties. 18 cilvēki mūsu mazajā miestnīā piedalījās šajā vakarēdienā. Viena tantiņa, kas nav draudzē, ar asarām acīs mums pateicās tieši par mīlestību, ko saņēmusi. Viņa nespēja izprast, kā cilvēks spēj tik ļoti mīlēt otru. Tas ir Dieva mīlestības piepildījums.

Šajā dienā tika ievēlēts arī draudzes vecākais. Tas mūsu apziņai deva vēl lielāku pārliecību par to, ka mūsu pagastā ir jābūt dievnamam! Pirms 7 gadiem šeit bija 1 adventiste Valentīna.

Viņa vienmēr lūdza, lai Dievs sūta vēl kādu šajā cīņā. Tas Kungs to arī darīja. Kad pirms gada dzīvokļa iesvētīšanā (kur notiek mūsu dievkalpojumi) Valentīna lūdza Dievu, lai sūta pie mums vismaz 30 cilvēkus, tad tagad var teikt, tas ir noticis. Protams, starp šiem cilvēkiem apmēram 15 ir bērni. Bet vai tad Zilaiskalns

varētu pastāvēt, ja nebūtu šo bērnu, kas ir ielaiduši Jēzu savās sirsniņās? Tāpēc mūsu darbs turpinās arī bērnu centrā, ko Dievs joprojām svētī.

Šogad mūs atkal iepriecina Ceļa meklētāji, kurus apmeklē 15 bērni. Paldies Līvai, Zanei un Egīlam par viņu nesavtīgo mīlestību. Šobrīd ļoti redzam bērnos mūsu visu kopā ieguldīto darbu. 1. novembrī bērni bez pieaugušo palīdzības rīkoja Pateicības svētkus. Tas bija liels solis bērnu attīstībā. Lai pārliecinātu skatītājus par Dieva radīto augļu un dārzu nepieciešamību un vērtīgumu, bērni bija sacerējuši lugu, kurā pauda savas zināšanas par vitamīnu bagātīgo klāstu. Dziesmas, dzejoļi, dekorācijas, maskas – tas viss bija pašu gatavots. Mēs zinām, ka šo darbu bērnu dzīvēs veic pats Dievs.

Visuaugstākā patvērumā šonedēļ lūgšanu lasījumu studēja arī bērni. Katru vakaru plkst. 18.00 mēs pulcējamies, lai studētu par debskīgo, cerību nesošo misiju. Bērniem bija ļoti daudz jautājumu par baušļiem, Bībeli, par Jēzus otro atnākšanu, par paklausību utt. Īpaši piedomājam pie tā, kā pavēstīt par Jēzu saviem draugiem un vecākiem, kā reaģēt uz asām piezīmēm no nekristiešu puses. Mācījamies arī par to, ka katru dienu ir jāatvēr laiku lūgšanām.

Paldies par atbalstu ikkatram vienam, kas dalās ar mums mīlestībā un atbalsta ziedojo. Mēs lūdzam par jums!

Sirdsmīlestību ikkatram vēlot, Ilona Berga

Sievietes armijā

Pateicos par organizēto Sieviešu kalpošanas nodaļas pasākumu š. g. 3. oktobrī Cēsu draudzē, kas bija ļoti svētīgs! Paldies mūsu ciemiņiem – Rutai Zilgalvei un Valdai Reķei no Rīgas –, kuru vadībā raiti ritēja pārdomāti temati, kas bija gan interesanti, gan aktuāli. R. Zilgalve iepazīstināja ar Sieviešu kalpošanas nodaļu, tās darbu, mērķiem, uzdevumiem, bet V. Reķe aicināja līdzdarboties, iesaistoties Jozuas 2. nodaļas izpētē, kā arī vēlāk pievērsās pedagoģijai un psiholoģijai, aicinot mūs izprast pusaudžu vecumu.

Savstarpēja pieredzes apmaiņa bagātina mūsu izpratni arī garīgi, un mēs kļūstam tuvāki viens otram. Mums visiem ir vajadzīgs uzmundrinājums un stiprinājums.

Kad kopīgi tika pētīta Jozuas 2. nodaļa, vienā mirklī varējām justies kā Kristus armijas karavīri un saprast, ka Dieva spēkā arī mēs varam paveikt brīnumainas lietas, ja paklausām Dieva vadībai, lai arī kādi būtu apstākļi ap mums. Būtu jauki, ja mēs arī turpmāk organizētu šādas tikšanās reizes.

Veronika Prikule

Gaidot Ģenerālkonferences sesiju

Kā ikkatru gadu, arī šoruden Amerikā uz lielo Gada sanākumi pulcējās Adventistu Baznīcas pārstāvji no visas pasaules. Baltijas valstis šajā sanāksmē pārstāv Baltijas ūnijas prezidents Valdis Žilgalvis. Viņš „Adventes Vēstīm” izstāstīja, kādas ir jaunākās ziņas no Ģenerālkonferences mītnes un Adventistu draudzēm visā pasaulē.

Apkopojā: Aidis Tomsons

Lielo Gada sanākumi ar uzrunu atklāja Ģenerālkonferences prezidents Jans Polsens. Viņš runāja par vairākiem tematiem, kuriem aicināja draudzēs pievērst uzmanību.

Kristiešu attieksme

Polsens bija ļoti norūpējies par to, ka pasaule kļūst mainīga un valstis daudz-nacionālas. Daudzi pārceļas uz dzīvi citā valstī. Ir būtiski runāt par to, ka kristieši nedrīkst brāļus un māsas šķirot. Daudzās balto cilvēku kopienās melnādainos nepieņem un otrādi. Diemžēl ir draudzes, kur tā kļūst par problēmu. Tāpat viņš runāja par to, kā draudzes locekļi izturas pret mūsu teologiem un Bībeles zinātniekiem, akadēmiķiem. Bieži vien viņi savos pētījumos rok dziļāk un runā par garīgām atziņām citādi nekā mēs esam parādūši. Polsens aicināja draudzes locekļus uz klausīt akadēmiķus, viņus neatgrūst. Nevis nostāties pret atziņām, bet ieklausīties un pārrunāt. Veidot dialogu.

Līdzdalība

Polsens arī aicināja vairāk administrā-

cijas darbā iesaistīt sievietes. Ģenerālkonferencē ir viens pozitīvs piemērs – viceprezidente. Viņa ļoti labi strādā. Tas tiesa, ka daudzās draudzēs un valstīs ir ķīviņš par to, vai drīkst sievietes ordinēt. Ir jāatzīst, ka Baznīca sāk slikties uz ordinācijas pusi.

Viņš arī runāja par to, ka administrācijas un draudžu padomju darbā vairāk vajag iesaistīt jauniešus.

Statistika

Pagājušajā gadā adventisti palikuši par vienu miljonu vairāk. Var teikt, ka 6 gadus pēc kārtas draudzei pievienojās pa vienam miljonam. 2010. gadā būs 17 miljoni adventistu, t.i. vidēji 1 adventists uz 405 pasaules iedzīvotājiem. Īpašs prieks, ka komunistiskajā Ķīnā ir jau 400 tūkstoši adventistu.

Nauda un mūzika

Konservatīva attieksme pret līdzekļiem Baznīcai palīdzējusi noturēties finansiālā ziņā. Taču sanāksmes dalībnieki aicināja draudzēs veikt finansiālo auditu, lai draudzes locekļi būtu pārliecināti par ziedojumu izlietošanu.

Ļoti interesanti ar savu darbu iepazīstināja Makneilus Garvins, kurš savulaik palīdzēja tapt Zaokskas semināram Krievijā. Viņš ir izveidojis tipveida moduļus dievnamu celtniecībai. Ir uzcelti jau 3000 šādi dievnami. Rūpnīcā tiek izveidotas metāla konstrukcijas, un tad uz vietas moduļi tiek salikti kopā. Diemžēl Latvijā tie neder, jo nav vajadzīgā siltinājuma. Pieprasījums esot jau pēc 100 tūkstoš saliekamajām baznīcām.

Ir sacerēta arī jauna adventistu himna. Tā tiks dziedāta, atklājot nākamā gada Ģenerālkonferences sesiju Atlantā. Himna ir par žēlastības daudzveidību cilvēku dzīvē. Interesenti var to sameklēt un noklausīties Ģenerālkonferences mājas lapā. Adrese: www.adventist.org.

Izmaiņas Draudzes Rokasgrāmatā

Daudz tika runāts par draudzes kārtības, jeb Rokasgrāmatas koriģēšanu. Galalēmumus pieņems deputāti Ģenerālkonferences sesijā. Bet izmaiņu ir daudz. Vairums no tām ir redakcionālas. Taču galveno diskusiju centrā bija sieviešu ordinācija. Lai gan nākamgad

Atlantā nav paredzēts spriest par sieviešu ordināciju mācītāja amatam, vairāki Eiropas, Ziemeļamerikas un Austrālijas līderi aicināja to darīt. Viskrasāk pret to iebilda Centrālāfrikas ūnijas vadītājs. Pagaidām lemts, ka dienu pirms Ģenerālkonferences sesijas Atlantā sapulcēsies Izpildkomiteja, kas lems, vai darba kārtībā iekļaut punktu par sieviešu ordināciju diakona amatam, kā arī to, vai vietējās savienības prezidenta amatā ir jābūt ordinētam mācītājam.

Adventistu Baznīcas vadītājs aicināja šo tematu nepārvērst par strīdus ābolu. Viņš uzskata, ka ir valstis, kur sieviešu ordinācija ir laba lieta, citur nē. Viņš aicināja iesvētīt sievietes par draudzes vecākajām. Ķīna šobrīd ir vienīgā vieta, kur Adventistu Baznīcai ir arī mācītājas – sievietes.

Ceļa karte misijai

Gada sanāksmes laikā tika pieņemts īpašs dokuments, kurš saucas *Ceļa karte misijai*. Tie ir ieteikumi draudzēm, kā uzrunāt citu reliģiju ticīgos – budistus, musulmaņus utt. Kā viņus aicināt, neaizskarot citu jūtas, bet parādot labāku ceļu.

Ģimenes un draudze

Adventistu Baznīca iestājas pret vardarbību ģimenē. Diemžēl arī mūsu ģimenes nav bez vainas. Dzīves realitāte ir tāda, ka daudzās mājās vīri sit sievas, un tas notiek arī mūsu vidē. Bija aicinājums izbeigt šo ļaundarbību.

Tāpat sanāksmes delegāti aicināja lielāku uzmanību pievērst sabatskolas skolotāju apmācīšanai, gan bērnu skolotāju, gan pieaugušo. Iemesls, kādēļ tik daudzās draudzēs cilvēkiem zudusi interese par sabatskolu, ir skolotāju sagatavotība. Trūkst izpratnes par to, kas šodien cilvēkiem rūp. Ir tādi, kas turas tikai pie mācību materiāla, neprot to izmantot.

Svarīgākais

Baznīcas vadītājs Jans Polsens sanāksmē uzsvēra 4 lietas. Ir labi runāt par veselības reformu, ir labi domāt par diētu un līdzīgiem jautājumiem. Bet mēs nedrīkstam aizmirst, ka visa pamatā ir Kristus krusts. Pāvils saka, ka tur ir Dieva spēks. Otra lieta – Viņa augšāmcelšanās. Tam ir jābūt mūsu katra piedzīvojumam, spēkam un svētībām, kādas piešķir Kristus augšāmcelšanās. Tā ir dzīves pārmaiņa. Trešais, par ko vajag runāt, ir Kristus kalpošana Debesu svētnīcā. Kā tā risina mūsdienu problēmas. Un ceturtais, par ko nedrīkstam aizmirst runāt, ir Jēzus otrā atnākšana.

Svētki Valkas draudzē

17. oktobrī Valkas draudzē bija svētki – tika svinēta trīskārša jubileja.

Kādā no iepriekšējiem AV numuriem jau bija iespējams iepazīties ar Valkas draudzes diezgan seno vēsturi. Izrādās, ka adventisti Valkā ir jau simts gadus, kopš draudzes atjaunošanas pagājuši piecpadsmit gadi, bet savā dievnamā esam nu jau desmit gadus. Vai nav varens iemesls svētkiem?!

Tad nu rīta pusē arī pulcējāmies kopā svētku dievkalpojumā. Tajā uzrunas un vēlējumus teica gan draudzes bijušie mācītāji Ā.Glāzers, T.Vilnis un A.Bērziņš, gan tagadējais mācītājs Dz.Ozoliņš, gan ciemiņi no Rīgas – Baltijas ūnijas sekretārs A.Āriņš un draudžu savienības bīskaps V.Reķis. Bet ar runāšanu vien šādā reizē neiztikām. Pateicība un slava Dievam par aizgādību un rūpēm izskanēja arī dziesmās. Dziedāja gan Rīgas 5.dr.ansamblis “Cerība”, gan pašu draudzes ansamblis, draudzes jaunieši un arī “visur sastopamais” (tā konstatēja V.Reķis) ansamblis “Sastapšanās”. Īpašs paldies “Cerībai” par jaukajām dziesmām un tālo braucienu!

Pēc ļoti gardām un lielām (tieši tādas bija čaklo saimnieču dalītās porcijas!) pusdienām sekoja svētku koncerts pilsētas mūzikas skolas zālē. Šeit svinētāju pulkam pievienojās Baltijas ūnijas prezidents V.Zilgalvis, ciemiņi no netālajām “ārzemēm” – no Valgas adventistu draudzes-, kā arī draudzes draugi un sadarbības partneri daudzu gadu garumā gan no Latvijas Sarkanā Krusta Valkas rajona komitejas, gan no citām kristīgajām konfesijām. Dziedātāju pulciņu papildināja arī Avišānu ģimene no Smiltenes draudzītes.

Mūs apsveikt bija atnākusi arī kādreizējā Vides veselības centra vadītāja R. Grauda, kuru Dievs brīnumaini lietoja, lai mēs varētu pulcēties uz dievkalpojumiem Valkā nevis Valgā, kā tas bija noticis iepriekš. Bet brīnums bija šāds: kad pēc V.Zilgalvja un A.Āriņa pirmā vadītā semināra sabatā tika kristīts pulciņš jauno draudzes brāļu un māsu, bija jau nolemts, ka regulāri doties pāri robežai uz dievkalpojumiem ir kļuvis sarežģīti. T.Vilnis jautāja Ā.Glāzeram -

kur pulcēsīsimies nākamajā sabatā? Ārijs atteica - nezinu. Caur ticību un lūgšanām ar tagadējā Valkas draudzes vecākā, bet tobrīd jaunkristītā Alberta Baika un viņa sievas Noras starpniecību nākamajā sabatā mēs pulcējamies Valkā R.Graudas vadītās iestādes paspārnē. Šajās telpās mēs pavadījām piecus gadus, un tad Dievs atkal gādāja brīnumu, ka draudze tika pie savām dievkalpojumu telpām. Tie, protams, nav vienīgie brīnumi draudzes vēsturē, bet lai paliek citai reizei.

Koncertu jauki un sirsnīgi vadīja Aidis Tomsons. Paldies, Aidi, ka arī Tu atbrauci pie mums! Paldies visiem, kas bija kopā ar Valkas draudzīti šajā jubileju reizē!

Meklējot kādu informāciju par Valku, atrodam, ka tā tiek reklamēta kā “pilsēta, kur sākas Latvija”, jo, patiesi, Valka robežojas ar Igauniju un tās pilsētu Valgu. Kādreiz Valka un Valga bija viena pilsēta, bet, valstīm iegūstot neatkarību, pilsēta tika sadalīta un Latvijas pusē palika maza daļa. Arī māja, kurā kopā pulcējās pirmie Valkas adventisti, tagad atrodas Igaunijas pusē. Latvijas vēsturē Valka ievērojama ar to, ka šeit 1917.g.rudenī pirmoreiz tika proklamēta Latvijas neatkarība. Arī adventistu draudzes vēsturē Valka iegājusi ar faktu, ka šeit sāka iznākt “Adventes Vēstnesis”. Lai arī adventistu draudzes pastāvēšanai Valkā bija pārrāvums, tomēr draudzes locekļi pilsētā ir bijuši gandrīz visus simts gadus. Kā savā atmiņu stāstījumā teica Ārijs Glāzers: “Kad šķita, Valkā vairs nav neviena adventista, jo tika apglabāta pēdējā draudzes māsa, gandrīz tajā pašā brīdī no jauna parādījās cilvēki, kuri interesējās par Bībeli un adventistiem doto Dieva vēsti. Un Valkā atkal bija adventisti!”

Draudzes vēsture apstiprina to, ka Dievs piepilda savus apsolījumus - ka Viņa vēsts nezūd, kamēr ir cilvēki, kas to vēlas dzirdēt un tai sekot. Arī pašlaik Valkā draudze pastāv, tāpat šeit vēl arvien dzīvo cilvēki, kuri meklē Dievu un Viņa dāvāto glābšanas vēsti. Lai Dievs mūs svētī Viņiem to pasludināt!

Gunta Vilne

Aivars Ozoliņš,
Vallejo Drive adventistu
draudzes mācītājs Glen-
deilā, Kalifornijā, ASV.

TOLERANCE

“Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem. Jo, ja jūs tos mīlat, kas jūs mīl, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara tāpat? Un, kad jūs sveicināt tikai savus brāļus, ko sevišķu jūs darāt? Vai muitnieki nedara tāpat? Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” (Jēzus Kristus – Mateja ev. 5:45-48)

Pirms vairākiem mēnešiem *Adventes Vēstu* redakcija vērsās pie manis ar lūgumu uzrakstīt tēmas rakstu par iecietību jeb toleranci. Toreiz, daudz nedomādam, piekritu, bet tikai tagad, kad tā pa īstam esmu ķēries pie rakstīšanas, saprotu, cik sarežģītu uzdevumu esmu tik viegli prātīgi uzņēmis.

Tolerance mūsdienu pasaulē

Tolerance ir šodien daudz lietots vārds, kam piemīt diezgan plašs nozīmju loks, piemēram, spēja izturēt nelabvēlīgus apstākļus un vidi; tieksme atļaut brīvu izvēli; gatavība atzīt un respektēt citu cilvēku atšķirīgos viedokļus; pieļaujama novirze no noteiktām struktūrām, pieļauta novirze no noteikta standarta; tādu uzskatu un rīcības pieņemšana un sapratne, kuri radikāli atšķiras vai ir konfliktā ar savējiem. Šajā rakstā mēs runāsim par toleranci atšķirīgo un konfliktējošo uzskatu ietvaros.

Divi cilvēki sarunājās par to, cik tolerants bija kāds viņu paziņa. Viens no viņiem paziņoja: “Jānis visām lietām pieiet ar ļoti atvērtu prātu...”, kad otrs viņu pārtrauca ar: “Jā, viņam bija tik atvērts prāts, ka smadzenes izkrita ārā.”

Tolerance ir ļoti daudzpusīgs un sarežģīts jautājums, un jē-

diena pielietojumā sastopamas daudzas galējības. No vienas puses, pasaulē pastāv ļoti daudz neiecietības, zem kājām tiek mīdīti cilvēku uzskati, jūtas un cieņa, kas izraisa sarūgstinājumus un ciešanas. Bet no otras puses, cilvēks iecietības vārdā bieži ir gatavs aizmirst pats savus uzskatus un pasaules uztveri, lai tikai izpatiktu citiem un piemērotos viņu uzskatiem un uztverei. Pavisam paradoksāli ir nereti gadījumi, kad cilvēks, cenšoties parādīt toleranci vienai pusei, nežēlīgi uzbrūk un apkaro otru, atņemot tai jebkādas pastāvēšanas tiesības. Tolerance ne tuvu nav vienveidīgs vai viegli risināms jautājums, bet gan ārkārtīgi kompleksa un bieži pretrunīga lieta, kas uz pasaules polemikas skatuves tiek mētāta kā futbolbumba krustām šķērsām un no vienas puses uz otru.

Šodien tolerances vārdā tiek darītas un par toleranci sauktas visdažādākās un pretrunīgākās lietas. Kā tolerance maskējas arī Rietumos plaši pazīstamais “politiskais korektums”, kas apgalvo, ka visi uzskati, visas filozofijas, visi dzīves veidi un visi patiesības apgalvojumi ir vienlīdzīgi, un ka tādēļ mums nav tiesību izteikt nekādus morālus vērtējumus, ka absolūti visam, ko mēs sakām, ir jābūt pietiekoši neitrālam, lai neaizvainotu kādu sabiedrības grupu.

Šāds politiskais korektums bieži ir vērst pret kristietību, un

tāda domāšana nereti tiek novesta līdz absurdam. Piemēram, ja kāds lieto terminu “Ziemassvētku brīvdienas”, tas varētu aizskart kādu nekristieti, un tāpēc politiski korekti būtu lietot frāzi “Ziemas brīvdienas”. Šāda attieksme diemžēl iet roku rokā ar galēju neiecietību, saistītu ar daudz nopietnākiem jautājumiem nekā brīvdienas nosaukums – un tas tiek darīts tolerances vārdā.

No otras puses, piemēram, Amerikā ir kristiešu grupas, kas ļoti cīnās pret abortiem, viņi tic, ka cilvēka dzīvība ir svēta un ka mums nav dotas tiesības izdzēst vēl nedzimušu dzīvību, kas, protams, ir bībeliski pamatota nostādne. Tomēr viņi šo cīņu par dzīvības saglabāšanu veic ar neticamu netoleranci līdz absurdam, kad viņu pašu rīcība nonāk krasā pretrunā ar tiem principiem, par kuriem viņi cīnās. Ir bijuši daudzi gadījumi, kad šādi dzīvības “aizstāvji” ir spridzinājuši abortu klīnikas un pat nogalinājuši ārstus.

Un tad vēl šai ainai jāpievieno ekstrēmo musulmaņu neiecietība, kas izpaužas vēl nekad nepieredzētā terorismā. Tas varbūt ir pats spilgtākais neiecietības piemērs mūsdienu pasaulē. Šajā gadījumā netolerance ir pārvērtusies nevaldāmā naidā, un savu uzskatu dēļ cilvēki ir gatavi darīt kaut ko tādu, kas vēl pavisam nesen bija neiedomājami.

Kur tas atstāj mūs, parastus kristiešus, kas cenšamies dzīvot šajā pasaulē tā, kā to vēlas Dievs, sekojot Jēzus Kristus piemēram? Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru šajā tolerances vai neiecietības galējību un absurdo piemēru jūrā?

Kristus, iecietības paraugs

Lai saprastu veselīgas tolerances nozīmi un apmērus, mums jāraugās uz piemēru ārpus mums. Jēzus Kristus ir mūsu piemērs un modelis. Viņš savā dzīvē un nāvē atklāja Dieva attieksmi pret mums visiem – vai tie esam kristieši, musulmaņi, budisti vai pat ateisti; vai tie esam vēsturiski-tradicionālie vai arī evaņģēliski-progresīvie adventisti. Jēzus misija šajā pasaulē iekļāva absolūti visus cilvēkus. Jēzus atnāca, lai glābtu visus – gan jūdus, gan arī pagānus. Jānis apraksta Dieva Jēra lomu šajā pasaulē ar šādiem vārdiem: “Tu tapi nokauts un esi atpircis Dievam ar Savām asinīm cilvēkus no visām ciltīm, valodām, tautām un tautībām.” (Atkl. 5:9) Dievs nešķiro cilvēkus šajā pasaulē labajos un sliktajos, viņš atnāca, lai glābtu visus cilvēkus, lai visiem dotu vienādas iespējas pieņemt glābšanas plānu. Bet mēs diemžēl bieži aizmirstam šo vienkāršo faktu un šķirojam cilvēkus dažādās kategorijās. Es atceros, kā Padomju laikos pat draudzes locekļu leksika atspoguļoja šo dziļi iesakņojušos tieksmi šķirot cilvēkus: tie, kas bija draudzes locekļi, bija “mūsējie,” kamēr visi pārējie cilvēki, vai nu ateisti, vai arī citi kristieši, bija vienkārši iekļauti otrā kategorijā – “svešie”.

Jāņa evaņģēlija 8. nodaļā ir aprakstīts atgadījums, kad Jēzus atradās Tempļā, un pie viņa tika atvesta kāda sieviete, kas bija pieķerta laulības pārkāpšanā. Šajā gadījumā nevienam nebija nekādu šaubu par to, vai apsūdzības pret šo sievieti ir pamatotas vai nepatiesas – tas bija fakts, viņa bija grēciniece, laulības pārkāpēja. Mēs šeit nerunāsim par to, kas viņu šajā grēkā ievada un kādas bija viņas apsūdzētāju dzīves, jo tas ir cits stāsts. Bet pavērosim šeit, kā pret šo grēcinieci izturējās farizeji un kā Jēzus.

Farizeju nostāja bija saskaņā ar Dieva baušļiem, viņi bija atveduši šo sievieti pie Jēzus un paziņoja, ka saskaņā ar bauslību tāda ir jānomēta ar akmeņiem. Viņu pozīcija bija pareiza, likuma pusē. Kādas tur vēl varēja būt šaubas? Pret šādu grēcinieci nekāda tolerance nebija jāparāda, vismaz likumā

tāda nebija paredzēta. Tādēļ farizeji bija gatavi nekavējoties izpildīt savu spriedumu – viņiem katram rokās bija pa akmeni.

Interesanti ievērot, ka arī Jēzus rīkojās likuma prasību ietvaros, viņš nenostājās pret Dieva baušļiem, tomēr viņa nostāja pret šo sievieti bija radikāli atšķirīga no farizejiem, jo Jēzus izturējās pret šo sievieti ar toleranci. Vispirms viņš noliecās un ar pirkstu sāka rakstīt smiltīs. Bībele nepaskaidro, ko tieši Jēzus rakstīja smiltīs, bet šī vēstījuma konteksts skaidri parāda, ka rakstītais bija sievietes apsūdzētāju pašu grēki, kļūdas un vājības. Citiem vārdiem sakot, Jēzus viņiem atgādināja kādu ļoti svarīgu, bet bieži aizmirstu faktu – mēs visi esam grēcinieki. Tātad izrādījās, ka visi šī stāsta dalībnieki, gan apsūdzētā, gan apsūdzētāji, bija grēcinieki un tiem visiem bija nepieciešama grēku piedošana, un mūsu tēmas kontekstā – arī iecietība. Visi bija grēkojuši un visiem bija nepieciešama Dieva žēlastība. Visiem... izņemot vienu. Kad Jēzus paziņoja (nabaga sievietei par lielām izbailēm), ka tas, kas ir bez grēka, lai met pirmo akmeni, apsūdzētāji viens pēc otra

Mēs zinām to,
cik ļoti Dievs izturas pret katru
no mums ar savu dievišķo
toleranci.

nometa savus akmeņus zemē un pazuda no Tempļa laukuma. Kad sieviete, kas bija pūļa notriekta zemē, sagaidījama, ka katru brīdi akmeņi sāks birt pār viņas augumu, izdzirda Jēzus jautājumu – “Kur ir tavi apsūdzētāji?” –, viņa pacēla savu galvu un ieraudzīja tukšu laukumu, un viņai līdzās stāvēja tikai viena persona – Jēzus Kristus. Šī bija vienīgā persona, kurai bija tiesības mest akmeņus, jo Viņš bija vienīgais, kas bija bez grēka, tomēr Jēzus nevienu akmeni nemeta. Kāpēc? Ar kādām tiesībām Viņš varēja neizpildīt bauslības prasības un tā vietā parādīt tik nepamatojamu iecietību pret šo lielo grēcinieci?

Atbildi uz šiem jautājumiem mēs varam atrast turpat Jāņa evaņģēlijā 18. un 19. nodaļā. Mēs šeit redzam Jēzu Pilāta priekšā, jūdu apsūdzētu, tomēr bez vainas. Apbrīnojami, ka Pilāts, pagānu varas pārvaldnieks, Dieva tautas apspiedējs, šajā situācijā centās izturēties pret Jēzu ar toleranci, lai cik vāji viņa centieni arī bija. Viņš atkārtoti vērsās pie jūdiem, sacīdams: “Es nekādu vainu pie viņa neatrodu.” Bet katru reizi, kad Pilāts centās Jēzu glābt no asinskārā pūļa, kas turēja savās rokās akmeņus, gatavs Jēzu nonāvēt, tie viņam neizsakāmā ļaunumā un naidā atkārtoti pieprasīja – “Sīt viņu krustā!” Un tā, lūk, Jēzus, kas 8. nodaļā aprakstītajā gadījumā bija vienīgais bez grēka, vienīgais, kam bija tiesības mest akmeņus uz šo grēcinieci, pats saņēma tos sitienus, kas bija domāti katram no mums. Viņš saņēma visu mūsu akmeņu krusu un nomira mūsu labā Golgātas kalnā. Un šī fakta dēļ viņš arī varēja teikt nāvēssodu sagaidošajai sievietei – “Es arī tevi nepazudinu, ej un tagad dzīvo savu dzīvi, brīvu no grēka.” Tev domātos akmeņus es uzņemos uz sevis, un tāpēc tu tagad esi brīva no nāves, brīva dzīvot pilnvērtīgu dzīvi. Tagad man ir tiesības tev parādīt toleranci visaugstākajā pakāpē un tajā pašā laikā izpildīt bausļu prasības.

Austrumu zemes gudrie

Piemēru tam, kā Dievs izturas pret citādi domājošiem, mēs varam atrast arī stāstā par austrumu zemes gudrajiem, kas nāca meklēt un pielūgt jaundzimušo Ķēniņu, kura zvaigzni viņi bija atklājuši pie debesīm. Šis Bībeles stāsts apgaismo mūsu tēmu par iecietību. Starp visiem četriem evaņģēlijiem šis stāsts ir atrodams vienīgi Mateja vēstījumā, kas rakstīja, pastāvīgi uzsverot evaņģēlija universālo dabu. Matejs šo faktu atkārtoti atkal un atkal, kā piemēram, 8. nodaļā, kur ir aprakstīts atgadījums par Romiešu virsnieka kalpa dziedināšanu. Pēc tam, kad šis virsnieks ir nodemonstrējis neparasti stipru ticību, Jēzus saka: “Patiesi, es jums saku, ne pie viena Izraēlā es tādu ticību neesmu atradis.” (10) Pēc tam viņš vēl piebilst šādus ārkārtīgi nozīmīgus vārdus: “Bet es jums saku, ka daudzi nāks no rīta un vakara puses un sēdēs ar Ābrahamu, Īzāku un Jēkabu Debesu valstībā.” (11)

Tieši no austrumiem nāca gudrie, lai pielūgtu jūdu Ķēniņu. Daži Bībeles pētnieki apšaubā šī notikuma vēsturiskumu, bet patiesība ir tāda, ka, ja agrīnajai kristietībai būtu bijis jāizdomā kāds stāsts, ar kuru liecināt par Jēzus Kristus piedzimšanu, tad viņi nekad nebūtu izdomājuši šādu stāstu. Tā bija cilvēku grupa, kas bija izteiktā opozīcijā pret maģiju un astroloģiju.

Matejs iesāk savu stāstījumu 2. nodaļā ar Jēzus piedzimšanu. Tad viņš iepazīstina lasītāju ar ķēniņu Herodu, kas bija ārkārtīgi nežēlīgs un varmācīgs. Viņš pastāvīgi baidījās par savu dzīvību un tāpēc aizdomu dēļ nogalināja pat savu sievu, savus trīs dēlus un daudzus citus, ieskaitot visus vīriešu dzimuma zīdaiņus Betlēmē. Trešā grupa, ar ko Matejs iepazīstina savus lasītājus, ir austrumu zemes gudrie. Vārds gudrie oriģinālā nozīmē burvj, zīlnieki, kas nodarbojas ar astroloģiju un maģiju. Tie bija cilvēki no Persijas vai Babilonijas, kas parasti bija uzticami ķēniņa padomnieki. Šādas nodarbes israēliešiem bija stingri aizliegtas.

Jāsaka vēl, ka arī Vecajā Derībā ir pieminēts viens šāds burvis vārdā Bileāms, par ko ir aprakstīts 4. Mozus grāmatā 22. un 23. nodaļā. Grieķu tekstā austrumu zemes gudrie tiek saukti *magos*, un interesanti piebilst, ka Filo Bileāmu arī nosauc par *magos*, turklāt tur pat 22. nodaļā 6. pantā aprakstītās Bileāma spējas bija parasti sastopamas burvjos. “Es zinu, ka tas, ko tu svētī, ir svētīts, un ko tu nolādi, ir nolādēts.” Un turpat tālāk septītajā pantā sacīts, ka moābiešu sūtni bija paņēmuši līdzī zīlnieka algu Bileāmam. Tāpat ļaunais ķēniņš nolīgst šo ne-jūdu maģijas piekopēju jeb zīlnieku no austrumu zemes, lai viņš nolādētu Dieva ļaudis. Bet tā vietā Bileāms svētī viņus un pravieta par “zvaigzni, kas ņems savu ceļu no Jēkaba”. (4. Mozus 24:17) Daži Bībeles pētnieki uzskata, ka Vecās Derības zīlnieka Bileāma pravietojums par šo zvaigzni iedvesmoja Jaunās Derības zīlniekus no austrumiem meklēt šo īpašo zvaigzni.

Kāds tam visam sakars ar toleranci? Visticšākais. Lai gan Dievs savā Vārdā skaidri runā pret pagānisko zīlēšanu un maģijas praksi, tajā pašā laikā Viņš skaidri parāda toleranci pret šādiem cilvēkiem. Dievs ne tikai parāda iecietību pret citādi domājošiem, bet pat ierāda tiem prominentu vietu savā pestīšanas plāna realizēšanas procesā.

Doktrinālā tolerance

Mēs zinām, ka Jēzus glābjošā loma ir unikāla un neatkārtojama starp dažādajām pasaules reliģiskajām sistēmām jeb cilvēka glābšanas ceļiem – vai tas būtu Buda, Muhameds, grieķu filozofija, Venēra, Marss vai pat kāda veselīgas dzīves veida recepte, nekas nav salīdzināms ar Jēzus Kristus piedāvāto glābšanu cilvēcei. Es ticu, ka viss labais it visās kultūrās norāda uz Jēzu Kristu, lai gan tie var viņu nemaz nepazīt un nesaukt vārdā.

Diemžēl daudzi kristieši tolerances vārdā ir pazaudējuši kristietības pašu būtību. Viņiem Jēzus ir reducēts līdz labam reliģiskam vadonim, kas ir tikai viens no cilvēces pestīšanas līdzekļiem. Šādi cilvēki uzskata, ka kristietībai nepieder pestīšanas monopols, gluži kā tāds nav nevienai citai atsevišķai reliģijai. Gluži kā dažādi strauti satek kopā un izveido upi, tāpat arī visas "ticības", satekot kopā, izveido lielo upi, ko mēs saucam par reliģiju. Un šāda uzskatu piemērošana notiek tolerances vārdā, lai tikai neaizvainotu citas ticības pārstāvjus. Viņiem liekas, ka sacīt, ka Jēzus ir vienīgais pestīšanas ceļš, ir ne tikai ekskluzīvi, bet arī aizvainojoši. Bet patiesība ir tāda, ka kristieši nevar, pat tolerances vārdā, izvairīties liecināt par to, ko Dievs izdarīja Jēzū Kristū.

Tajā pašā laikā mēs zinām, ka ticība Jēzum nozīmē vairāk atzīsties mīlošās paklausības attiecības ar Viņu, nekā nostāties pozīcijā, kas klieudz – "mans dievs ir labāks nekā tavējais". Bet tieši šī patiesība tiek bieži aizmirsta. Un raugoties vēsturē, mūsu kristīgā triumfālisma kļūda nebija tā, ka mēs apgalvojām, ka Jēzus ir ceļš, patiesība un dzīvība, bet gan tas, ka mūsu triumfālisms aizmirsta, ka triumfē krustā sistais Pestītājs un ka mēs ar savu augstprātīgo necieņu noliedzam Kristu.

Bet kā ar doktrinālām atšķirībām starp kristiešiem dažādās konfesijās vai pat starp adventistiem? Es esmu pārliecināts, ka Dievs vēlas, lai mēs pastāvīgi censtos saprast Viņa Vārdu un Viņa gribu mūsu dzīvē arvien labāk un lai tādā veidā mūsu domas arvien vairāk atspoguļotu Dieva domas, un mūsu realitāte arvien vairāk līdzinātos Dieva realitātei. No šī viedokļa mūsu doktrinālā izpratne ir svarīga, jo caur savas teoloģijas prizmu mēs redzam Dievu. Tomēr pašos pamatos mums jāpatur prātā fakts, ka mūs neglābj pareiza doktrīna jeb pareiza Bībeles izpratne, jeb pareizas zināšanas par Dievu. Mūs glābj vienīgi un tikai Jēzus Kristus.

Ar smaīdu es iedomājos šādu ainu – Dievs no debesīm noraugās uz cilvēku grupu, kas ir iesaistījušies karstā diskusijā par savām dažādajām doktrinālajām pozīcijām. Tur ir baptisti, luterāņi, katoļi, pa kādam musulmanim un, protams, adventisti ar radikāli atšķirīgiem viedokļiem – tradicionālie adventisti un liberālie adventisti, kā arī evaņģēliskie adventisti. Visi šie cilvēki strīdas par doktrīnām, un katrs no viņiem apgalvo, ka viņam ir taisnība. Bet Dievs debesīs pasmaida un saka – ja vien jūs zinātu, ka nevienam no jums nav pilnīga taisnība. Īstā realitāte un taisnība ir zināma vienīgi man. Bet tas nekas, es tāpat jūs visus mīlu, un mans Dēls nomira par katru no jums. Pieņemiet Viņa piedāvāto pestīšanu, un jūs varēsiet pavadīt visu mūžību, atklājot patieso Realitāti. Mūs neglābj pareiza doktrīna, bet Jēzus Kristus – tā ir patiesība, kuru mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Kopsavilkums

Tolerance nav kāda doktrināla vai politiska pozīcija, bet gan tas, kā mēs izturamies pret saviem līdzcilvēkiem, kuru uzskatiem mēs nepiekrītam. Tāpat tolerance nav uzskats, ka visām idejām ir vienlīdzīgs svars. Mēs nevaram demonstrēt savu toleranci ar to, kā mēs izturamies pret cilvēkiem, kuru uzskatiem mēs piekrītam. Jo vairāk mēs nepiekrītam kāda uzskatiem, jo vairāk mums jāpielieto tolerance, lai izturētos pret šādu cilvēku ar cieņu un pietāti. Visi cilvēki ir radīti vienlīdzīgi, bet visas idejas nav tādas. Pret visiem cilvēkiem tāpēc jāizturas ar cieņu un toleranci, bet idejas ir jāapsver, jānovērtē un tad jāpieņem vai jānoraida.

Visa Bībele ir pildīta ar stāstiem par neticami žēlsirdīgu Dievu, kas visā cilvēces vēsturē ir darījis visu iespējamo un arī neiespējamo, lai glābtu stūrgalvīgus, nepateicīgus un iedomī-

gus cilvēkus. Visā Bībele ir pildīta ar liecībām par to, cik ļoti Dievs pretojas grēkam (jo grēks ievaino cilvēkus un izpostā viņu dzīvi, kā arī atsvešina viņus vienu no otra un arī no Dieva), un tajā pašā laikā par to, cik ļoti Dievs mīl un vērtē grēciniekus. Nekas šajā pasaulē nespēj mūs šķirt no Dieva mīlestības, kā to Pāvils apgalvoja Romiešiem vēstulē 8:38-39: "Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā." Dievs nekad mūs neatstās, viņa tolerancei nav robežu.

Pāvils rakstīja kolosiešiem par toleranci: "Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu **panesat** un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite." (Kol 3:12-14) Manis izceltais vārds "panest" ir tulkots no Grieķu vārda *anēhōmai*, kas nozīmē – izturēt, paciest, panest, pieļaut, aturēties, līdzāspastāvēt utt., tātad būtībā šī vārda nozīme ir tolerance. Ja mēs izturam atšķirības un paciešam, panesam savus līdzcilvēkus, tad mēs parādām pret viņiem (un viņu idejām un ierašām) toleranci. Tas nenozīmē, ka mums vienmēr būtu jāpiekrīt viņu idejām, bet gan to, ka mēs visus cilvēkus cienām kā Dieva mīlestības un pestīšanas objektus.

Pazemība nozīmē, ka tu apzinies, ka neesi Dievs, un šīs atziņas gaismā arī veido savas attiecības ar līdzcilvēkiem.

Ievērosim arī to, ka Pāvils toleranci atspoguļo piecos kristīgos tikumos, kurus viņš uzskaita iepriekšējā pantā: līdzjūtība, laipnība, pazemība, lēnprātība un pacietība. Visas šīs īpašības spēlē svarīgu lomu cilvēka spējā izturēties pret citiem ar toleranci un cieņu. Viena no vissvarīgākajām īpašībām ir pazemība. Pazemība, pareizi saprasta, nozīmē apzināties savu pareizo vietu attiecībā uz Dievu un līdzcilvēkiem. Tas nozīmē, ka tu apzinies, ka neesi Dievs, un šīs atziņas gaismā arī veido savas attiecības ar līdzcilvēkiem. Tad, kad mēs atrodamies pareizās attiecībās ar Dievu, tad arī mūsu attiecības ar līdzcilvēkiem būs veselīgas un pareizas; mēs sajūtīsimies tādā pašā līmenī, kā visi citi cilvēki. Tad, kad es apzināšos savu pilnīgo atkarību no Dieva, tad arī manas attiecības ar līdzcilvēkiem kļūs tādas, kādas Dievs tās plānoja: līdzjūtīgas, laipnas, pazemīgas, lēnprātīgas un pacietīgas, un, protams, arī tolerantas. Un tas notiks nevis tāpēc, ka es neesmu spējīgs pastāvēt par saviem uzskatiem, bet gan tāpēc, ka es esmu Dieva bērns, tāpēc, ka es esmu Kristus atpestīts grēcinieks, un tāpēc, ka es esmu pārliecināts, ka Dievs ir pilnīgi spējīgs būt... Dievs, un bez manas palīdzības.

Mēs visi šajā pasaulē atrodamies vienādā situācijā. Mums visiem ir nepieciešams Dievs un Viņa pestīšana. Un mēs zinām to, cik ļoti Dievs izturas pret katru no mums ar savu dievišķo toleranci. Un, būdami pateicīgi, atpestīti grēcinieki, mēs varam kaut nelielā mērā atspoguļot šo neizsakāmi brīnišķīgo Dievu šajā pasaulē, izturoties pret visiem Viņa bērniem, gan adventistiem, gan ne-adventistiem, gan kristiešiem, gan nekristiešiem, gan ticīgiem, gan neticīgiem, pret visiem – ar Jēzus sekotāja cienīgu toleranci un mīlestību.

KĀDS IR JĒZUS?

Intervēja:
Aidis Tomsons

Mācītājs, teologs, profesors Juris Cālītis ir Latvijas sabiedrībā ļoti pretrunīgi vērtēts. Viņš ir kļuvis par Latvijas Lepnumu. Daudzus gadus viņa mājās „Zvanieki” savu ģimeni atraduši desmitiem Latvijas bērnu no bērnu namiem un sociāli nelabvēlīgām ģimenēm. Bet Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīca viņu izslēdza no savām rindām viņa attieksmes dēļ pret citādāk orientētajiem. Tā kā šo „Adventes Vēstu” centrālais temats ir tolerance jeb iecietība, uzdrošinājamies viņu aicināt uz interviju.

Kā Jūs saprotat, kas ir kristīgā iecietība jeb tolerance?

Tolerance nav bībelisks vārds. Mums, kristiešiem, ir pašiem sava leksika. Mūsu tolerance jēdziens ir pakļaujams zem vārda viesmīlība. Un tā vienmēr ir bijusi liela vērtība. Mēs zinām daudzos tekstus Jaunajā Derībā, kas runā par viesmīlību. Pat tos, kur ir teikts, ka ar viesmīlību daži nezinot uzņēmuši eņģeļus savās mājās.

Ja tā, tad ir jautājums, kuriem mums ir jāizrāda viesmīlība? Vienīgais veids, kā to varam atbildēt, ir –kādiem cilvēkiem Jēzus izrādīja viesmīlību? Un mums atklājas, ka viņa aplūā bija pārsteidzošs. Daudz lielāks, nekā mēs iedomājamies. Bagātie, nabagie, pieņemtie, nepieņemtie – mēs varam uzskaitīt visu garo sarakstu.

Diemžēl jāsaka, ka kristīgā baznīca ir zaudējusi šo viesmīlību. Vēsturiski tas notiek, kad baznīca kļūst par universālu visas valsts reliģiju. Adventistiem laimīgā kārtā šī kārdinājuma nav. Bet citām lielajām konfesijām tas tā ir. Tad vairs viesmīlība nevar būt īpašs tikums. Tad mēs sākam uzdarboties tāpat kā visi citi valstī. Mums ir savas kategorijas- pareizie, nepareizie, pieņemtie, nepieņemtie.

Un tas man liek atgriezties pie tā, ko no viesmīlības varam atvasināt.

Vai viesmīlība pret pilnīgi visiem?

Mani ļoti iespaidoja kāds bērnu sprediķis, par kuru esmu lasījis. Tajā viens teologs raksturoja mirušo cilvēku. Viņš teica, ka visatpazīstamākais šī cilvēka dzīvē bija viņa draudzība. Viņš teica – jūs atceraties, tā bija draudzība pret visiem cilvēkiem. Jo viņam bija lozungs – mans uzdevums ir parādīt savu cilvēcisko draudzību un tad atļaut Dievam darīt to, ko Viņš caur šo draudzību otra cilvēka dzīvē spēj darīt.

Padomāsim. Ko draudzība dara? Tā pieņem, nevis atstumj vai distancē. Draudzība mūs atraisa. Ja man pretī ir draudzīgs cilvēks, es spēju parādīt vislabāko. Ja kāds ir draudzīgs, es gribu būt tas, kas es esmu.

Un vēl- draudzīgums pietuvina. Mēs visi kādreiz par citiem cilvēkiem esam izdarījuši kādu spriedumu. Es to izdaru, un Jūs, Aidi, arī tāpat. Man ir mani aizspriedumi, manas patikas un nepatikas. Kad es satieku šo cilvēku, tas nenožīmē, ka es uzreiz zaudēju savu nepatiku vai spriedumu, bet kaut kas tomēr izmainās. Es vairs nevaru būt tik kategorisks, tik

noraidošs. Ne lai es piespēlētu savu tēlu, bet vienkārši cilvēciski es vairs nevaru būt tik ass. Pat ja es viņu nesaprotu un nespēju pieņemt.

Kā Dievs izturas pret mums? Vai mēs esam kaut kā pelnījuši Viņa labestību? Vai mēs esam kaut kādi īstie, kuriem Viņš saka – nu labi, ar tevi es draudzēšos? Nē. Viņš ar mums draudzējās, kad mēs vēl bijām grēcinieki. Mēs esam Viņa bērni. Viņš mūs vēlas savā saules pusē, nevis ēnā vai atstumtībā.

Tāpēc kristiešiem ir ar kaut ko jāsāk. Mēs nevaram sākt ar mūsu uzstādījumiem. Mums jāsāk ar visskaistāko dārgumu, ko varam atļauties. Mēs piederam Dievam. Tāpēc mēs kā kristieši varam atļauties lielāku draudzību nekā pasaulē, nevis mazāku draudzību. Un lai nav tā, ka kristīgā baznīca rāda pretējo gēmi. Nevis draudzību, bet lielākoties nedraudzību. Ja tu darīsi..., ja tu būsi..., ja tu pildīsi..., tad kaut kas būs.

Ja kāds dzird, ka citur cilvēki netiek gribēti, bet draudzē tiek pieņemti, es taču domāju, ka tas vairāk liecina par Kristu nekā pretējais. Nevis tas, ka mēs vispirms uzskaitām, kurus mēs mūsu kopībā nepieņemam.

Bet kā ar Pāvila aicinājumiem dažus neuzņemt mājās un kopā pat ne ēst?

Dažās situācijās mēs citādi nespējam tikt galā, kā atteikties, izraidīt, neļaut, lai traucē. Kad man draudzē prasa padomu, kad ir saspīlējums starp radiem, draugiem vai ģimenēs, man bieži nākas sacīt – jums šobrīd pilnīgi jānorobežojas. Jūs 2 mēnešu nedrīkstat vispār sarunāties. Jo katra saruna ievieļ jūs atpakaļ tumsā, no kuras jūs gribat izklūt, katrs kontakts uzjunda visu veco. BET tas nav mūsu mērķis. Mērķis ir draudzība un viesmīlība. Tā ir tikai nepieciešamība. Diemžēl baznīca vēsturiski to ir nostādījusi pretēji.

Jūs runājat par cilvēciskām nesaskaņām, konfliktiem. Bet Pāvils, šķiet, runā par mācības tīrību un draudzi.

Ne par mācības tīrību. Es mēģināšu paskaidrot, kā es saprotu. Pašos pamatos Pāvils domāja (un tad mums jājautā, vai mēs tā domājam, bet viņa doma ir ļoti skaista un radikāla), ka kristieši šajā kopienā burtiski, ne pārnestā nozīmē, ir Kristus miesa. Mēs fiziski esam šīs miesas sastāvdaļas. Un ja ir kāda negantība, samaitātība, kur iestājas puve – tā ir kā ķermenim brūce. Vai kā gangrēna rokā, kad roka jāņem nost, lai ķermenis varētu dzīvot.

Ja mēs gribam piesaukt šos tekstus, vai mēs tā viens pret otru izturamies un uzskatām citu kā sava ķermeņa sastāvdaļu? Vai mēs esam tādā kopībā, ka citi brāļi un māsas ir burtiski daļa no vienas miesas. Un tad mēs visi visās lietās šādi esam sasaistīti.

Ir bijušas vēsturiskas kopienas, kas tā ir dzīvojušas. Adventisti arī ir dibināti, lai lielā ļaužu masā, kur ir valsts reliģijas, ieviestu tiešāku, konkrētāku sasaisti nekā to dod kāds luterānis, katolis vai pareizticīgais. Tā gan nekad nav bijusi tik intensīva kopiena. Bet ir vietas, kur cilvēki tā dzīvojuši, īpaši tad, kad bijušas vajāšanas.

Tas ir arī iemesls, kāpēc Pāvils vērsas pret cilvēku, kas ir sagulējis ar sava tēva sievu. Tas ir iemesls, kāpēc viņš saka – kā tu vari iet pie prostitūtas? Jo tā tu ievieļ prostitūtu savā ķermenī. Vai tā šis ķermenis kļūst par skaistu īstenību? Šodien mēs to varam saprast pat psiholoģiski labāk – kā viens cilvēks var traucēt visu kopienu ar savu nemieru, ar savām novirzēm, uzvedību – vai zagšanu, vai laulības pārkāpšanu. Tas, ko es gribu teikt – mēs šos tekstus varam lietot dažādi. Bet viens veids, kā mēs tos lietojam nepareizi, ir tad, ja mēs to izmantojam kā programmu, pēc kuras mums ir dažus jāatraida.

Jums kristieši bieži pārmet pārāk lielu iecietību pret homoseksuāliem. Jūs viņus pieņemot viesmīlības dēļ?

Es saku pavisam godīgi – man šī homoseksuālā lieta ir gaužām sveša. Es pat nevaru sevi ielikt tajā pasaulē. Bet ja statistika man liek secināt, ka 6-14 procenti pasaules iedzīvotāju ir šādā veidā ievirzīti, man kaut kas ir par to jādomā. 200 tūkstoši Latvijā, mūsu kaimiņi, radi un draugi ir tajā virzienā ievirzīti. Nu, ko tagad? Vai es esmu labāks kristietis, skaistāk atklāju Kristu ar to, ka parādu savu naidu? Ne tikai naidu, bet pat vēl kurinu naidu. Ierosinu naidu un nostājos ar naidu. Es neredzu nekādu aicinājumu no Jēzus, ka mums pret kādiem jābūt naidīgiem. Vienalga, vai tas ir slepkava, zaglis, laulības pārkāpējs. Es neredzu, ka mums būtu jebkāds mudinājums ieņemt naidīgu pozīciju!

Ziniet, man ir daudz ko teikt par politiķiem. Man ļoti sevi jābremzē, kad gribas izteikties par to, kādā putrā mēs esam nonākuši. Cilvēki, kas mani pazīst, zina, kā es jūtos par visu to traģēdiju, kurā nevajadzīgi esam iegrušti. Bet man ļoti jāuzmanās. Es nedrīkstu ļaut savai nepatīkai, nevarībai vaļū. Man jāapvaldās. Un tas attiecas uz visiem.

Es jau saprotu, ka vēlāk pēc visa šurumburuma lielās konfesijas palika drusku uzmanīgākas savos izteikumos, sakot, ka mēs jau neaicinām uz naidu, bet... Un aiz šī *bet* paliek visi tie drausmīgie, nosodošie, izstumjošie, peļošie, nīrgājošie izteicieni un attieksme. Kā tas liecina par Kristu? Vai Kristus ir tāds? Es Viņu tādu nepazīstu.

Ir lietas, par kurām mēs daudz ko nezinām. Un viena no lietām, par ko ir strīds, ir jautājums – kas ir homoseksualitāte? Tā ir iemācīta, ģimenē apgūta, morāles pagrimuma rezultāts vai iedzimtība un ģenētiski tapusi cilvēka attieksme? Es saku – mēs to nezinām. Man ir savi ieskatī, šā brīža provizorisks pārliecība, bet tas nav svarīgi. Un es saku – par lietām, par kurām mēs nezinām, elementārs saprāts, lai neteiktu, kristietības attieksme liek teikt – šajā jautājumā mums jābūt īpaši tolerantiem, pirms mēs noskaidrojam, kas tas īsti ir.

Ja ejam atpakaļ uz to, par ko sākām – toleranci. Viena no tolerances manierēm ir saruna. Un, starp citu, mīlestība. Kas ir mīlestība? Mīlestība ir nevis tā, ka es nosaku, kā otram būs uzvesties. Mīlestība ir tad, kad es atbrīvoju vietu otram cilvēkam būt tam, kas viņš ir. Tā mēs izpaužam savu mīlestību.

Jūs savas pārliecības, attieksmes dēļ daudz piedzīvojat neiecietību pret sevi?

Man cilvēki prasa – vai esmu lasījis, ko par mani raksta internetā? Es to nedaru. Man nav ziņkārība, ko par mani domā. Man vienkārši ir bail uzzināt, ko par mani domā, labāk es to nezinu. Tas varētu mani paralizēt (smejas). No tā, ko man saka, es varu domāt, ka tur ir daudz naida.

Patiesībā man jāsaka, tas ir drusku neveselīgi, ja daudz cilvēku būtu pozitīvi pret mani. Kristieši ir tie, kas bieži ir ārpus esošajam sabiedriskajam, kultūrvēsturiskajam un šī brīža pieņemtajam. Jo mums taču ir kaut kas tik liels, kur Dievs mūs ved, ka kaut kādā veidā mums ir jābūt dīvaiņiem. Un ja mēs tādi neesam, tad mēs laikam neesam īsti cienīgi.

Es teikšu godīgi, man ir jāuzmanās, un es sevi pārbaudu, ka es neklūstu iedomīgs ar savu opozīciju un citādību. It kā tas būtu milzīgs zīmols un statuss. Tas ir tikpat ļauni kā pretējais, kad tu ieslīdi pārējā šļurā un ne ar ko neatšķiries.

Mums patīk, ka mūs mīl un ciena. Bet ne tur tā skunste. Mēs pastāvīgi meklējam patiesīgumu un godīgumu. Un ļoti lūdzam, lai Dievs mums palīdz patiesāk runāt, godīgāk dzīvot. Un tas ir uzdevums, kas vienmēr ir topošs.

SIGULDAS DRAUDZEI – 80

GADIKŠĀ SIGULDAS DRAUDZE
KOPĀ AR JĒZU

Visu oktobri ik sestdienu Siguldas draudze svinēja savas pastāvēšanas 80 gadu jubileju. 10. oktobris bija veltīts draudzes vēsturiskajiem notikumiem. 17. oktobrī notika labdarības dievkalpojums. Bet 24. oktobrī bija Pateicības dievkalpojums un pēcpusdienā īpašas svinības vietējā Kultūras namā. Siguldas adventistiem tie bija īpaši svētki.

Draudzes pirmsākumi

Adventisti Siguldā dzīvojuši jau aptuveni 20 gadus vēl pirms draudzes dibināšanas. Pirmās rakstiskās ziņas par adventes vēsts sludināšanu Siguldā zināmas kopš 1908. gada. Togad Siguldas Lorupes muižā ar adventes vēsti iepazīnās un to pieņēma Pēteris un Minna Bergi.

1923. gada sabatskolas atskaitēs minēts, ka Krimuldā notikušas sabatskolas nodarbības, kur piedalījušies 5-7 Rīgas 1. draudzes locekļi, kas dzīvoja Siguldas apkārtnē. Starp šiem draudzes locekļiem var minēt Zamuēlu Kļaviņu, Arvīdu Skujiņu, Vilhelmu Makaru, Apsīšu ģimeni un Dīriņu. Siguldas apkaimē divdesmitajos gados darbojās adventistu grāmatu izplatītāji – kolportieri. Pēc sludinātāja Jāņa Birziņa priekšnesumu sērijas 1928. gadā Kārlis Suta kristīja pirmos astoņus Siguldas draudzes locekļus, kas veidoja nākamās draudzes kodolu. Starp viņiem var pieminēt Annu Ābramsoni, kas tiek uzskatīta par pirmo Siguldas draudzes locekli.

Draudze Siguldā ir dibināta 1929. gadā, kad pēc III ceturkšņa statistikas datiem tolaik jau bija gandrīz 20 draudzes locekļi.

Pirmais draudzes vecākais daudzus gadus bija Voldemārs Ābramsons, kas pirms pievienošanās adventistu draudzei Siguldā aktīvi darbojās pretalkohola biedrībā. 1930. gada vasarā draudzei pievienojās dārznieks un selekcionārs Kārlis Alberiņš kopā ar vēl deviņām personām, kas izšķīrās pievienoties jaunajai draudzei pēc sludinātāja Jāņa Builes sekmīgās evaņģelizācijas sērijas.

1934.-1937. gadā draudzē kalpoja sludinātājs Kārlis Roze paralēli Ādažu (Semināra) draudzei. Viņam par palīgu vienu brīdi laikā no 1934. līdz 1935. gadam kalpoja Bībeles strādnieks Augusts Baķis.

Semināra draudzes posms

1937. gadā Siguldas adventisti pēc saraksta tika pievienoti Semināra draudzei. Draudzes sapulces notika Sužu skolā un Siguldā Dārza ielā 9. Semināra draudze kalpoja par treniņnometni jaunažiem darbiniekiem, kas varēja vingrināties ar uzrunām un draudzes kopšanā.

Draudze politisko pārmaiņu laikā

1940. gada 7. septembrī līdz ar misijas skolas Sužos likvidāciju Semināra draudzi atkal sāka dēvēt par Siguldas draudzi. Pirmais pastāvīgais sludinātājs Siguldas draudzē bija Jānis Lapa. Viņa kalpošana notika kara laikā.

Draudze padomju laikā

1951. gadā draudzei bija jāiztieks ar saviem spēkiem, un tikai Piemiņas mielastos draudzē kalpoja kāds no Rīgas darbiniekiem. Šajā laikā ar Vārdu draudzē kalpoja draudzes vecākais Voldemārs Ābramsons. Tad pēc ilgāka laika uz Siguldas draudzi tika atsūtīts pastāvīgs darbinieks Edgars Čerņevskis.

Draudzē pastāvēja koris, taču Edgars papildus vēl organizēja pūtēju orķestri. Talkā nāca arī talantīgais mūziķis un diriģents Gunārs Kairis. Kori vadīja bijušais skolas direktors Baris. Vecumdienās Bari pa pusei paralizēja, un viņš nespēja diriģēt ar abām rokām, taču viņa vietā nebija cita aizvietotāja šajā kalpošanā, un viņš kori turpināja diriģēt ar vienu roku.

Pēc Edgara Čerņevska kādu laiku draudzē nebija sludinātāja, bet tad tika atsūtīts kalpot Ārijs Glāzers, bet sludinātājs Ernests Klotiņš brauca no Cēsīm reizi ceturksnī, lai kalpotu Piemiņas mielastā.

1965. gadā Siguldas draudzes sapulces tika pārceltas uz

Siguldas luterāņu baznīcu, kur pulcējās 4 konfesiju ticīgie- luterāņi, katoļi, baptisti un adventisti. Acīmredzot, šādi varas iestādēm bija vieglāk tās „pieskatīt”. Mūsu sapulces notika divas reizes mēnesī.

Draudze vēlējās tikt pie savām sapulču telpām, taču tas bija sarežģīti. Draudzes vecākais Jānis Leimanis kopā ar draudzes locekļiem nolūkoja kādu nepabeigtu celtni ārpus Siguldas – „Ķiparus”-, ko iegādājās un sāka iekārtot draudzes vajadzībām. Pašai dziedzīgi draudzes locekļi – Jānis Leimanis, Kārlis Alberiņš un citi – uzsāka nama sakārtošanu, taču līdz galam darbi netika pabeigti. Jāni Leimani piemeklēja insults, un viņu paralizēja. Ārsti apgalvoja, ka viņa stāvoklis ir pārāk smags, tādēļ lielā steigā tika kārtota nama pārrakstīšana uz Ērika Irmeja vārda, kurš tobrīd kalpoja draudzē par sludinātāju.

Draudze atmodas laikā

Šis vēstures periods draudzei iezīmējās ar jaunu sapulču telpu iegādi 1992. gadā Pērkona ielā 19. Šo namu varēja iegādāties, jo tika pārdots namīpašums „Ķipari”. Nopirktais nams tika izremontēts un iekārtots draudzes vajadzībām. Jaunajās telpās tika rīkoti arī Bībeles izpētes semināri un koncerti. Pēc Bībeles izpētes semināra Aizkrauklē tur kristītos draudzes locekļus pievienoja Siguldas draudzei, kamēr vēl nebija dibināta patstāvīga draudze Aizkrauklē. Kāpēc tieši Siguldas draudzei? Tādēļ, ka šajā seminārā piedalījās Siguldas draudzes sludinātājs Ainars Gailis, un viņa aprūpei tika uzticētas šīs kristītās personas. Šādi 1997. gadā Siguldas draudzē bija 107 draudzes locekļi. Pēc Aizkraukles draudzes dibināšanas Siguldas draudzē palika 70 draudzes locekļi.

Kopīgie draudzes pasākumi

Siguldas draudze ir ļoti darbīga, aktīva, sabiedriska, tāpēc tā rīkojusi dažādus uz āru vērstus jeb evaņģelizācijas pasākumus, kā, piemēram, garīgās mūzikas labdarības koncertus Siguldas pilsdrupu estrādē.

Draudzes locekļi pēdējos 3 gadus vasarā tiekas arī atpūtas un sadraudzības 2 dienu pasākumos Mālpils pusē, kur notiek gan garīgas, gan izklaidējošas un draudzi stiprinošas aktivitātes.

Ceļa meklētāji

Siguldā CM klubs darbojas kopš 2002. gada vasaras. Ziemas periodā notiek gan garīgās, gan dažādas praktiskās nodarbības, bet vasarā ir gada lielākais notikums – nedēļu ilga nometne, kā arī dažādi pārgājieni, laivu braucieni, riteņbraukšana un citi pasākumi. 2005. gadā Siguldas CM klubs Carnikavas nometnē izcīnīja godalgoto I vietu un guva iespēju doties uz starptautisko nometni Dānijā. Visiem jauniešiem tas bija lielisks piedzīvojums un pamudinājums veidot savu dzīvi kopā ar Jēzu. CM kustība ir brīnišķīgs evaņģelizācijas pasākums, jo katru gadu nometnē daudzi jaunieši izvēlas kristīties. 2008. gadā tie bija 15 jaunieši, bet šogad savu dzīvi Jēzum nodeva 20 jaunieši. Tagad jauniešiem ir arī lieliska iespēja attīstīt gan garīgās, gan fiziskās prasmes jaunā mācību programmā „Vēstneši”, kas ir turpinājums Ceļa Meklētājiem.

Informācija sagatavota ar Valda Beļauņieka, Andra Pešeļa, Antona Baranovska, Gintas Rudītes, Elīzes Kūmas un Zanes Irmejas aktīvu līdzdalību. Apkopojā Lilita Atare.

SLUDINĀTĀJI, KAS KALPOJUŠI SIGULDAS DRAUDZĒ

Kopš draudzes dibināšanas 1929. g. kopā ar misijas skolas audzēkņiem no Sužiem.

1934.-1938.g. Kārlis Roze.

1934.-1935.g. kopā ar Kārli Rozi Augusts Baķis

1933. g. vasarā un 1971.-1977.g. Ernests Grīnbergs.

1938.-1940.g. Jānis Čolders.

1940.-1942. g. un 1968. g. īsu laiku paralēli ar Cēsu draudzi Jānis Lapa.

Pēc tam draudzē nebija pastāvīga darbinieka. Kalpoja draudzes vecākais Kirils Ziediņš līdz 1951.g. Pēc tam draudzes vecākie Voldemārs Kalniņš un Jānis Leimanis.

1960.-1965.g. Edgars Čerņevskis.

1965.-1969.g. Bībeles strādnieks Ārijs Glāzers.

1965.-1967.g., 1977.-1983.g. Ernests Klotiņš no Cēsu draudzes.

1968.-1971.g. Īzaks Kleimanis.

1985.-1986.g. Valdis Zilgalvis.

1986.g. īsu laika periodu Uldis Liepiņš.

1986.-1989.g. sludinātāja darbu izmēģināja Ēriks Irmejs.

1989.-1991.g. Modris Lapa.

1991.-1992.g. Nikolajs Beļēvičs.

1993.-2003.g. Ainars Gailis,

2004.-2009.g. Jānis Mucenieks.

DRAUDZES VECĀKIE

1929.-1933.g. Voldemārs Ābramsons, vēlāk Jānis Priekūns, arī Kirils Ziediņš, Voldemārs Kalniņš, Jānis Leimanis, Edmunds Ozoliņš, Jānis Cīrulis, Andris Cīrulis, Artūrs Briška, Vitālijs Rubīns un Antons Baranovskis.

STATISTIKA

Draudze dibināta 1929. gadā ar 18 draudzes locekļiem. 1932.g. draudzē bija 24 draudzes locekļi, 1936.g. – 21; 1956.g. – 46; 1974.g. – 60; 1984.g. – 54; 1993.g. – 53. 1997.g. kopā ar Aizkraukles brāļiem un māsām – 107. Pēc Aizkraukles draudzes dibināšanas Siguldā paliek 70. Šobrīd, 2009. gada rudenī, – 75.

Viktors Geide,
adventistu Valmieras
draudze.

KĀ DIEVS SKAITA DIENAS?

Pirmajā brīdī var rasties doma, vai tāds jautājums nepazemo mūžīgā un visvarenā Dieva autoritāti, vai tādā veidā netiek kaut kas atņemts no Viņa mūžīgās godības? Bet, kad padomājam par Dievu kā Radītāju, tad saprotam, ka Viņa lielumu, gudrību un spēku izteic ne tikai bezgalīgās, zvaigžņotās debesis, saule un mēness, bet arī vismazākās no radītām lietām, gan redzamās, gan arī neredzamās. Mēs kā Dieva radīti varam Viņu apbrīnot, bet izprast tikai to, kā Pāvils raksta Romiešiem 1:19-20, „...ko Dievs pats ir atklājis...”

Manas pārdomas par dienu skaitīšanu izraisīja Rakstu vieta, kuru bieži esmu dzirdējis un nereti arī pats lietojis. Kad kapsētā notiek bērnu dievkalpojumi, tad bieži tiek lasīts teksts Ps.90:12: „Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam.” Jā, kontekstā šie vārdi runā par cilvēka niecību, par dzīves īsumu, par nepieciešamību sagatavoties uz to brīdi, kad būs jāskatās nāvei vaigā, skubinot tos, kuri bauda vēl dzīvības dotās priekšrocības, padomāt, kā aizrit šīs ātri aizejošās dienas.

Tomēr šī Rakstu vieta aicina cilvēku padomāt vēl arī par to, kā Dievs skaita dienas šī vārda burtiskā izpratnē un kā tās būtu jāskaita cilvēkam, lai iegūtu to gudrību, kuru tikai Dievs var dot un kura cilvēkam tik ļoti būtu vajadzīga, pirms noslēdzas dzīves skrējieni.

Kad vecāki audzina bērnus, viņi, pienākot attiecīgām vecumam, māca tiem pamata skaitļus un dara to ļoti rūpīgi un pacietīgi, lai viņi saprastu, ka 2 ir divi un 5 ir pieci, ka nekad nebūs citādi. Līdzīgi ir arī ar alfabētu. Ar lielu rūpību bērniem tiek mācīts alfabēts, burts pēc burtā. Un tad, kad bērni to ir iemācījušies, viņiem nav nekādu problēmu kaut ko uzrakstīt vai arī izlasīt, pat ja tas būtu uzrakstīts pirms desmitiem gadu uz tā alfabēta pamata, kas viņiem ir mācīts. Bet tagad padomāji, kas notiktu, ja uzrastos kāds cilvēks, kurš spētu pārliecināt citus, ka alfabēts nav pareizs, ka nezināmu iemeslu dēļ tajā ir kļūda, ka pirmais burts nav „a”, bet īstenībā tur ir jābūt burtam „z”, kas tikai jāizrunā kā „a”, bet burtam „a” ir jābūt alfabēta beigās un jāizrunā kā „z”. Kāds būtu iznākums? Tā paauzde, kura mācītos pēc izlabotā alfabēta, nespētu izlasīt nevienu agrāk izdoto grāmatu, un tie, kuri ir mācījušies pēc vecā alfabēta, nesaprastu to, ko raksta jaunā alfabēta lietotāji. Būtu no jauna jāsāk iet skolā un jāmacās... TĀDS NOTIKUMU PAVĒRSIENS RADĪTU PRĀTAM NEAPTVĒRAMU HAOSU.

Tas pats notiktu, ja tiktu sajaukti pamatskaitļi, kurus šodien pazīst un lieto visā pasaulē. Tiešām, nav grūti saprast, ka iegūt to gudrību, ko pasaulē par tādu atzīst, var jebkurš cilvēks, kurš pilnībā pieņem tās valodas alfabētu, kurā viņš vēlas runāt, un pieņem to 10 skaitļu „alfabētu” vai pamatskaitļus, uz kuru pamata stāv visas pasaules skaitliskie aprēķini.

Un tagad rodas jautājums, kā rīkojas cilvēks, skaitot savas dzīves dienas, domājot par savām attiecībām ar Dievu? Vai cilvēks to dara tāpat, kā to dara Dievs? Vai lieto to „alfabētu,” kuru Viņš devis, vai tikai lūdz, lai māca skaitīt, bet pats necenšas ne mācīties, ne ņemt to vērā, un varbūt tikai tāpēc, ka nezina vai arī nepatīk Dieva dotais dienu skaitīšanas „alfabēts” jeb pamats?

Dieva alfabēts

Tikai vienā vietā Bībelē ir parādīts, kā Dievs izveidoja dienu skaitīšanas PAMATU JEB SAUKSIM TO PAR ALFABĒTU tieši tā unikālā nozīmīguma dēļ. Par to ir rakstīts 1.Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā. Notika unikālais radīšanas darbs, kas tika iezīmēts ar laika posmiem, ko Dievs nosauca attiecīgi par dienām. (1.Mozus 1:3-2:3) Dievs paziņoja sešas 24 stundu garas dienas par darba dienām, attiecīgi pirmo, otro... sesto, kurās Viņš visu radīja, pabeidzot ar novērtējumu ļoti labs, un tad pie šī dienu skaita pielika vēl vienu īpašu dienu, pēc skaita septīto, par kuru lasām 1.Moz. 2:2,3: „Un Dievs pabeidza SEPTĪTAJĀ dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās SEPTĪTAJĀ dienā no visa Sava darba, ko bija darījis. Un Dievs SVĒTĪJA septīto dienu un IESVĒTĪJA to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko

radīdams bija darījis.” Dievs šo septīto dienu svētīja, atšķīra no pārējām sešām un iesvētīja, ar to parādot, ka Viņš ir noteicējs un Kungs pār laiku, kā to atgādināja arī Kristus: „Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī par sabatu.” (Marka 2:28)

Iedodams cilvēku rokās šo dienu skaitīšanas pamatu, Viņš to vēl apstiprināja ar mūžīgu un negrozāmu likumu un kopā ar pārējiem deviņiem ar Savu pirkstu uzrakstīja uz akmens plāksnēm, ar Mozus palīdzību nododot tālāk cilvēcei. Bībelē uzrakstīto desmit Dieva baušļu (2.Mozus 20: 1-17) vidū ceturtais bauslis (2.Mozus 20: 8-11) ir vienīgais, kas vēlreiz atgādina ne tikai par Radītāju, par Viņa radīšanas darbu sešas 24 stundu garajās dienās, bet arī par laika skaitīšanas pareizo kārtību. Dievs uzticēja cilvēkam šo laika skaitīšanas „alfabētu”. Tas ir visīsākais, jo sastāv tikai no septiņiem skaitļiem. Bet, ak vai, – izrādās, ka cilvēks ir pārāk kūtrs, lai to mācītos, un pat ir atļāvies vēl kaut ko daudz briesmīgāku.

Samainītā kārtība

Apustulis Pāvils ar sāpi sirdī rakstīja par cilvēkiem, kuri, zinādami Dievu, Viņu negodāja kā Dievu un rezultātā sirds gudrības vietā iegrima tumsā (Romiešiem 1:18-23). Viņi kaut ko no tā, ko Dievs bija devis, SAMAINĪJA pēc sava neprātīgā sprieduma, kā Svētajos Rakstos ir teikts, „apmaiņjuši neiznīcīgā Dieva godību” (23. pants). Bet ir noticis

Cilvēks ir uzdrošinājies samainīt Dieva doto laika skaitīšanas kārtību.

vēl kaut kas neprātīgāks. Cilvēks ir uzdrošinājies samainīt Dieva doto laika skaitīšanas kārtību. Pravielis Daniēls par tādu neprātu raksta Daniēla 7:25: „Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto un... centīsies grozīt svētku laikus un bauslību...” Šodien mēs esam tam liecinieki, ka ir sajaukta Dieva dotā laika skaitīšanas kārtība, jo nedēļas pirmā diena ir paziņota par nedēļas septīto dienu. Un cilvēku miljoni seko šim sajukumam, pat nesaprotot, kāds ir īstais laika skaitīšanas pamats, kuru Savas dzīves laikā virs zemes lietoja Jēzus Kristus, kuru lietoja apustuļi un pirmkristieši un kuru turpina lietot uzticīgie Dieva bērni šodien, un vēl vairāk, kuru turpinās lietot uz jaunās zemes visā mūžībā – „Un tā jānotiek, ka visi ļaudis nāks... ik nedēļas sabatā Mana vaiga priekšā Dievu pielūgt, saka Tas Kungs.” (Jesajas 66:23)

Dieva ienaidnieks, kritušais eņģelis, ko sauc par velnu un sātanu, tā apstulbos cilvēku prātus, ka tuvojas laiks, kad šo, cilvēku izdomāto laika skaitīšanas pamatu, viņš centīsies uzspiest ar draudiem un spēku. Tāpēc, dārgo kristietī, pirms tas notiek, vai arī pirms tavi soļi apstājas pie tā kalna, kurā tu pats vairs neuzkāpsi, bet citi tevi nesīs, lūdz, lūdz katru dienu, lai Dievs caur Svēto Garu un Svētiem Rakstiem māca tā skaitīt dienas, kā Viņš to ir mācījis. Ja patiesi vēlies mantot gudru sirdi, kas nesamulst pasaules neprātā un neiet bojā tās pārgalvībā, tad skaiti dienas tā, kā tās skaita Varena is un Mūžīgais Dievs, un skaists, Dieva svētīts būs tavas dzīves gājums. Un atceries: „Dzīve zemes virsū ir iesākums dzīvei debesīs; audzināšana zemes virsū ir ievadījums debesu pamatlikumos. Mūža darbs šeit ir sagatavošanās dzīves darbam tur. Kas mēs tagad esam raksturā un svētā kalpošanā, ir droša priekšzīme tam, kas mēs būsim.” (Audzināšana, 316. lpp.)

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.

Sveicināti, bērni, NOVEMBRĪ!

Krā: Paskatieties tik, brālīt, kas ārā notiek! Līst un līst caurām dienām. Kā tajā stāstā par Noasa plūdiem. Atceries, toreiz lija tik ilgi, ka ūdens apklāja visu pasauli. Izglābās tikai tie, kuri iegāja milzīgajā kuģī, ko bija cēlis Noa.

Krū: Kā es gribētu redzēt to kuģi! Tas noteikti bija varens. Es piemirsu, kāpēc toreiz DIEVS sūtīja to briesmīgi ilgo lietu?

Mamma: Tas bija tāpēc, ka cilvēki bija kļuvuši ļoti ļauni un nepaklausīgi. Tad DIEVAM kļuva žēl, ka Viņš cilvēku bija radījis, un Viņš savā sirdī ļoti noskuma. Tāpēc arī bija šie ūdens plūdi. Vienīgi Noa atrada žēlastību DIEVA acīs, jo viņš bija palicis DIEVAM uzticīgs.

Krū: Jā, viņš bija DIEVA draugs, tāpat kā es!

Krā: Jo ilgāk līst, jo vairāk es šo stāstu par plūdiem atceros.

Krū: Lietus gan ir viens slapjš un nepatīkams pasākums! Cilvēki ir ļoti gudri radījumi. Kāpēc viņi nevarētu izdomāt, piemēram, mākoņsūcēju? Putekļu sūcēju taču viņi ir izdomājuši. Tad gan būtu labi – varētu tos mākoņus nosūkt no debesīm nost, un visu laiku spīdētu saulīte. Kā tik kāds lietus mākonis uzrodas – iedarbina tik mākoņsūcēju, un debesis atkal tīras! Vai nav laba ideja?

Mamma: Nu, neteikšu gan, ka tā ideja ir laba. Es gribētu redzēt, cik ilgi tu iztiktu bez lietus.

Krū: Neuztraucies, māmiņ, ļoti ilgi! Es tik dzīvotos pa zaļo mauriņu, sildītos siltajā saulītē, graužu gardas sēkliņas...

Mamma: Interesanti, kādā zaļā zālītē tu dzīvotos un kur tu dabūtu sēkliņas? Bez lietus tas ir pilnīgi neiespējami. Vai neatceries, cik grūta bija tā vasariņa, kad lietus gandrīz nemaz nelijs un saule visu izkaltēja. Zālīte vairs nebija sulīga un zaļa, bet dzeltena un sausa. Dārzeņi bija nīkulīgi un niecīgi, dažviet pat aizgāja bojā. Puķes pavisam skumīgas nolieca ziedu galviņas, ilgodamās pēc lietus.

Krā: Izklaušās, ka tev, brālīt, gan nesanāktu nekāda gozēšanās zaļā mauriņā un mielošanās ar gardām sēkliņām, ja visi lietus mākoņi regulāri tiktu nosūkoti no debesīm ar tavu jauno izgudrojumu – mākoņsūcēju.

Mamma: Lai viss zaļotu un augtu, ūdens ir pilnīgi nepie-

ciešams.

Krā: Atceries, kā mēs priecīgi plūncājāmies pa pelķēm, kad kādu dienu beidzot lietutiņš bija kārtīgi nolijis?

Krū: Nu, ja. Tas karstums tiešām bija ļoti nogurdinošs. Lai kam gan tomēr bez lietutiņa neiztik. Vajadzīgi ir abi – gan saulīte, gan lietutiņš, vai ne?

Mamma: Jā, un labi, ka pār visu valda DIEVS, kurš pats ir radījis kā sauli, tā lietu. Viņš arī vislabāk zina, kad saulītei spīdēt un kad lietutiņam līt.

Krā: Tā jau ir gan. Un, ja nu saulīte karsētu pārāk ilgi, varētu lūgt DIEVU, lai Viņš atsūta lietutiņu, vai ne?

Krū: Atceries, māmiņ, tu kādreiz stāstīji mums stāstu par kādu vīru Eliju, kurš bija DIEVA draugs. Kad viņš teica, ka lietus nelīs, tad lietus nelijs veselus trīs gadus. Tajā laikā ļaudis piedzīvoja milzu sausumu, un viņu lielākās ilgas bija lietus mākoņi debesīs. Un, kad Elija pēc trīs gadiem lūdza DIEVU pēc lietus, tad sākās varena vētra, un lietus tiešām sāka līt.

Krā: Kāpēc ļaudīm tik ilgu laiku bija jāpiedzīvo tāds sausums?

Mamma: Tādas sekas var būt nepaklausībai. Tajā laikā ļaudis lūdza lietu un labu ražu no pašdarinātiem dieveklīm, nevis no vienīgā DIEVA, kurš tiešām to var dot. Un DIEVS viņiem atklāja, ka Viņš vienīgais ir visu svētību avots un vienīgais dzīvais DIEVS.

Labākais, ko mēs varam darīt – ir būt DIEVAM paklausīgiem un darīt to, ko Viņš mums ir mācījis.

Krū: Es zinu, kāpēc! Tāpēc, ka neviens mūs nemīl tik stipri, kā DIEVS, vai ne, mammucīt?

Krā: Jā, tiešām! To es arī ļoti labi zinu. Katra mīļa dāvana mums ir no Viņa.

Krū: Tāpēc ir tik labi, ka tieši DIEVS pārvalda pasauli. Arī sauli, lietutiņu un visas citas brīnišķīgās Viņa paša radītās lietas. Un labi vien ir, ka tāds mākoņsūcējs nav izgudrots!

Mamma: Pastāstīšu jums kādu stāstiņu par diviem bērniem – brālīti un māsiņu –, kuriem arī vienu brīdi likās, ka lietutiņš vispār varētu nebūt pasaulē, bet pie tādām domām viņi tomēr nepalika ilgi. Paklausieties!

Ūdens

Lietus lija katru dienu. Bieži no rīta līdz pašam vakaram. Janai un Uģim tas nepatika. Viņi bija plānojuši gulēt naktīs mājas sētā – teltī. Bet lietū telts ātri kļuva mitra, un no gulēšanas nekas nesanāca. Arī tēta solītais pārgājiens pa mežu nedēļas nogalē nevarēja notikt lietus dēļ. Šūpoles un slīdkalniņi rotaļu laukumā bija slapji un nelietojami. Katru dienu bērni bija spiesti palikt istabā.

„Man šis lietus ir apnicis!” paziņoja Jana.

„Visur ir tik slapjš!” sūrojās Uģis, „es pat nevaru iziet no mājas, lai man nebūtu jākāpj lielā ūdens peļķē.”

„Negribu lietu, negribu ūdeni! Kādēļ Dievs radīja lietu? Bez tā būtu daudz labāk,” secināja Jana.

Šo sarunu dzirdēja mamma. „Mīlo meitiņ, mīlo dēliņ, Dievs radīja lietu ar noteiktu nolūku. Debesīs mākoņos sakrājas ūdens, tad tas nolīst un izveido strautiņus, upes. Tās tālāk ieplūst jūrā.”

„Kāds man tur labums?” atcirta Jana, „ūdens vispār varētu nebūt.”

Nākošajā nedēļas nogalē mamma ar tēti bija sagādājuši bēr-

niem pārsteigumu. Viņi aizveda bērnus uz lielu baseinu, pilnu ar ūdeni. Jana ar Uģi bija sajūsmā. Viņi šļakstījās, šļūca pa ūdens slīdkalniņiem. Bērniem baseinā tik ļoti patika, ka viņi pat nevēlējās nākt laukā. Izkāpjot no baseina, mamma jautāja bērniem:

„Vai jums patika?”

„Ļoti! Te ir brīnišķīgi. Tik daudz ūdens!” sajūsmā atbildēja Jana. Arī Uģis teica līdzīgus vārdus.

„Mīlie bērni, vai jūs atceraties, ko jūs teicāt pirms dažām dienām par lietu un ūdeni?”

„Par to, ka ūdens vispār varētu nebūt?” jautāja Jana.

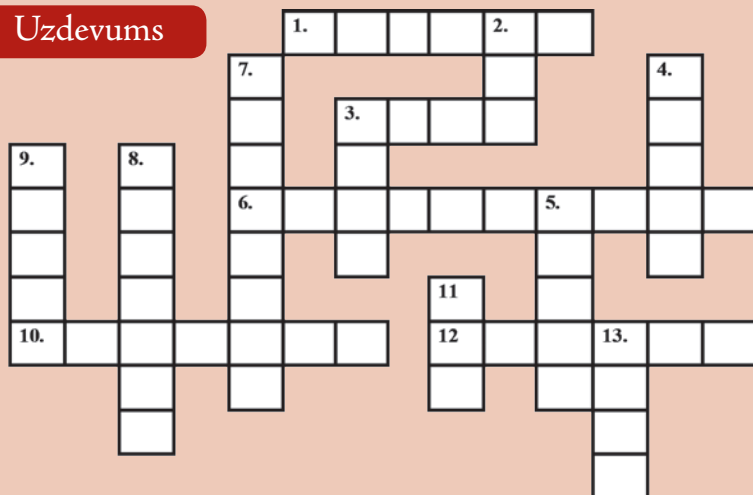
„Jā, meitiņ,” mamma apstiprināja „vai tu vēl joprojām tā domā?”

„Nē, māmiņ, man par to tagad ir kauns. Ūdens ir viena no visskaistākajām lietām, ko Dievs ir radījis. Mums te ļoti patīk. Mammu, pateiksimies Dievam par ūdeni!” ierosināja Jana.

Visa ģimene pateicās Dievam par ūdeni un jauki pavadīto dienu.

Vai tu slavē Dievu un pateicies Dievam par mākoņiem, gaisu, zemi un ūdeni?

Uzdevums

Līmeniski:

1. Daudz sīku ūdens pilieniņu kopā veido...
3. Vīrs, kurš pabija trīs dienas jūras dzelmē zivs vēderā.
6. Zīme, ka lieli plūdi vairs nebūs.
10. Kāds Mozus laikā reiz uz brīdi kļuva Nīlas ūdens?
12. Tuksnesī izraēliešiem Dievs ūdeni deva no...

Stateniski:

2. Vīrs, kurš gatavojās lieliem plūdiem.
3. Liela sālsūdens ūdenstilpne.
4. Caurspīdīgs šķidrums bez garšas un smaržas.
5. Ūdenstransporta līdzeklis.
7. Jēzus teica, ka Viņš ir ūdens.
8. Kurš māceklis centās iet pa ūdens virsmu?
9. Kura Bībeles vīra vārds tulkojumā nozīmē „no ūdens izvilktais”?
11. Izrakta ūdens ņemšanas vieta.
13. Ēģiptes lielākā upe.

Notikums

Talsu bērniem un vecākiem vasarā bija viena īpaša diena, kad viņi pārdzīvoja Daniela notikumus pie jūras. Atceroties šos vasaras notikumus, sirsniņas noteikti pildās ar pateicību Dievam, ka Viņš dāvājis tādu lielu ūdens bagātību kā jūra.

Konkurss

Tu noteikti zini vairākus Bībeles stāstus. Bet kāds no tiem ir vairākkārt lasīts un kļuvis Tev mīļāks. Tāpēc Tu esi aicināts piedalīties konkursā „Mans mīļākais Bībeles stāsts”.

Uzzīmē to krāsainu un glītu. Atsūti mums lielā aploksnē, un tev būs iespēja saņemt no vārnēniem kādu balviņu. Protams, palūdz, lai mamma vai tētis palīdz atsūtīt. Uzraksti arī darba otrā pusē savu vārdu, uzvārdu, vecumu, telefona numuru. Savus darbiņus vari sūtīt līdz **31. decembrim**. Neatliec uz vēlāku laiku, sāc jau tagad!

Inga Priede,
adventistu Rūjienas draudze.

CEĻA MEKLĒTĀJI AMERIKĀ

Šovasar 11.-15. augustā Viskonsinas štatā, Amerikā, norisinājās ceturrtā vispasaules Ceļa Meklētāju nometne. Starp 35 000 nometnes dalībnieku bija arī septiņi latvieši.

Latviju pārstāvēja mūsu valsts CM direktore Guna Rīmane ar vīru Viesturu, Ventspils kluba direktore Liene, Zane Irmeja no Siguldas, Raivis Karzons no Liepājas, Dāvis Priede no Rūjienas un es – Inga no Rūjienas. Tālajā zemē pavadījām divas neaizmirstamas nedēļas, baudījām visāda veida Dieva svētības un jaunu iedvesmu pilni atgriezāties Latvijā, lai turpinātu šeit attīstīt pasaulplašo kustību, kas Dievam acīmredzami dārga un noteikti ne velti ir izsaukta esamībā.

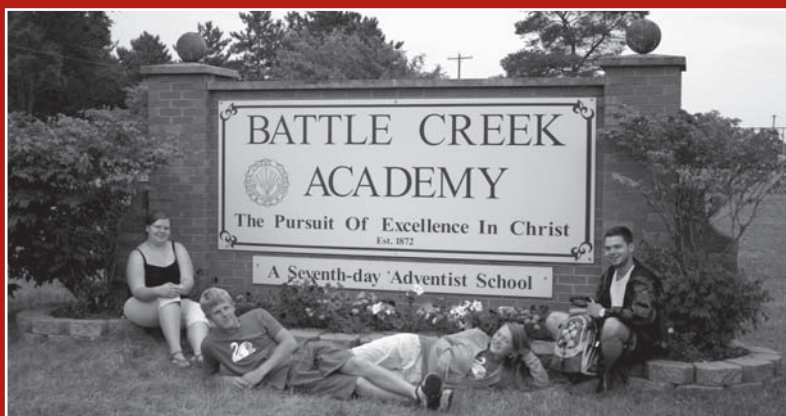
Ierodoties Amerikā

Jau pirmā nedēļa, ko pavadījām ASV, bija pārsteigumu pilna. Starpība starp šo zemi un mūsu dzimteni bija pamanāma, lai kur mēs ietu. Mums par lielu prieku laika apstākļi abās nedēļās bija pateicīgi. Klimata atšķirības izbaudījām, jau izējot no lidostas Ņujorkā. Mēs bijām pārsteigti, cik silts bija nakts gaiss. Bet šis pārsteigums vēl bija niecīgs, salīdzinot ar dienu, kurā tikko nopirktie saldējumi izkusa ātrāk nekā mēs, lai kā steigtos, spējām tos apēst. Siltais vasaras vējš tos strūklīnām vien aiznesa prom mūsu acu priekšā. Visādi citādi karstais laiks lieti noderēja, jo ļāva mums pilnībā izbaudīt tādus brīnišķīgus piedzīvojumus kā braucienu ar pūšļiem pa kalnu upi un, galvenais, Niagāras ūdenskritumu. Mēs, latvieši, īstas Eiropas ziemeļu pagānismā radušās, ver-

dzībā turētās, padomju varas sabojātās tautas pārstāvji, ātri vien sajutām, cik atšķirīga ir nācija, pie kuras viesojamies. Bez „paldies”, „lūdzu”, „atvainojiet”, „sveicināti” un sirsnīgiem smaidiem šie cilvēki turklāt vēl likās tik bezgala vienkārši. Ļoti patīkami bija arī atrast moteļos nakts skapīšu atvilktnēs Bībeles un pieceļu bodītēs plauktus ar īsti dziļu garīgo literatūru.

Betlkrīkā

Piektdienas vakarā apmetāmies Betlkrīkā – izdaudzinātajā adventistu pionieru pilsētā. Uzslējām teltis Betlkrīkas Adventistu Akadēmijas teritorijā un devāmies vakariņot uz vairāku kvartālu lielo Adventistu pionieru vēsturisko ciematu. No šī

vakara visvairāk atmiņā noteikti paliks saruna ar dažiem CM vadītājiem, kas arī bija ceļā uz nometni. Viņi mums pastāstīja par otro vispasaules nometni pirms desmit gadiem. Tās nosaukums bijis „Discover the power”, un spēku viņi tiešām atklājuši elpu aizraujošā veidā. Kādā no nometnes dienām teltīm nosētajām pļavām tuvojies tornado virpuļviesulis. Tas nācis tieši virsū, pirms nometnes teritorijas pārdalījies divās daļās, apgājis tieši apkārt un aiz teritorijas atkal savienojies kopā. Šo stāstu atkārtoti dzirdējām vēl no daudziem. Jā, mūsu Dievs ir varens Dievs!

Sabats bija vienreizēja diena. Betlkrīkas adventisti pulcējās milzīgā dievnamā – pašu. Tajā valdīja īsta sabata atmosfēra jau kopš brīža, kad tur iegājām. Tikām sveicināti un mīļi uzņemti. Tad apstaigājām lielo, gaišziliem paklājiem izklāto ēku, daudzās dažādiem vecumiem un mērķiem domātās telpas. Piedalījāmies jauniešu apcerējumā un pēc tam skaistā dievkalpojumā, priecājāmies dziedāt pazīstamās Kokļu skaņu melodijas citā mēlē. Pēcpusdienā bijām kapsētā un ekskursijā pa vēsturisko adventistu ciematu. Būt vietā, kurā aizsākusies adventistu kustība, pirmajā baznīcā, stāvēt aiz kanceles, pie kuras vēsturi pārveidojušus vārdus sacījuši Beitss, Vaiti un citi pionieri, ciemoties viņu mājās, istabā, kurā viesojušies eņģeļi, izbaudīt vienu otru 20.gs. adventistu sanatoriju procedūru – tas viss lika iztēlē atdzīvoties tik tikko grāmatā „Dari to zināmu pasaulei” lasītajam. Turklāt ciemata gidi un citi darbinieki paši likās tik adventiski un iedvesmojoši ar visiem saviem pārliecinošajiem „Kristus nāks drīz!”, „Būsim Uzvarētāja pusē!”, „Tiksimies Debesīs!”, „Mums jādara tas zināms pasaulei!”.

Kā atrast nometni?

Vislielākie piedzīvojumi, protams, sākās nometnē. Mēs zinājām, ka tur būs vairāk nekā 35 tūkstoš dalībnieku, ka no-

metni esot gandrīz neiespējami viscaur izstaigāt ar kājām un ka vakara sanāksmes esot izcilas. Bet mūsu iztēle to nespēja aptvert, tāpēc elpu aizraujošu mirkli netrūka. Ar savu Latvijas nometņu pieredzi, iebraucot Oškošā, sāku domāt, diez kā mēs to nometni atradīsim – vai mums ir kāda karte, vai jāvadās pēc norādēm? Ilgi nebija lemts prātot, jo pēkšņi lielās automaģistrāles malā sākās nepārredzami telšu lauki. Lai iekļūtu nometnes teritorijā, Latvijas nometnēs šad tad jāpamaldās vai arī jātiek cauri kādiem dubļiem un citiem brīnumiem. Vispasaules nometnei krasi citādi brīnumi – pamatīgs sastrēgums. Latvijas nometnēs var, staigājot pa teritoriju gan tūlīt pēc ierašanās, gan vēlāk, ik pa brīdim ar kādu sveicināties – jo ir tik daudz paziņu. Vispasaules nometnē var ik pa brīdim ar kādu sveicināties, jo visi daudzie tūkstoši jūtas vienoti kā viena milzīga ģimene – tāpēc atliek vien kaut nelielam uz pretimnācēju ilgāk aizskatīties, un viņš pasveicinās, apvaicāsies, kā iet, no kurienes esi, vai negribi pamainīties ar nozīmītēm, un saruna beigsies ar vārdiem: „Ja nu gadījumā mēs uz šīs zemes vairs nesatiekamies, tad, lūdzu, izdari man pakalpojumu – tiekamies Debesīs!” Pateicība Dievam, kurš gādājis par drošu Mājas nokļūšanu!

Viss noorganizēts

Pirmajā dienā pirms nodarbību sākšanās uz dienas aktivitātēm skatījās diezgan neuzticīgi – ko gan var noorganizēt

tādām masām? Noteikti būs kaut kādas nekārtības, haoss un neskaidrības. Bet nē! Ko darīt noteikti pietika visiem daudzajiem tūkstošiem, un lai viens cilvēks to visu spētu izmēģināt, vajadzētu vismaz mēnesi. No rīta Ceļa meklētāji sagatavoja sev pusdienu maizītes, paņēma līdzu un devās prom uz visu dienu. Mūsu dislokācijas vieta atradās aptuveni 15 minūšu raita gājiena attālumā no „centra”, kur četros plašajos angāros un apkārtnē notika vairums nodarbību. Vienā angārā bija iepirkšanās centrs, pilns ar CM un adventistu grāmatām, aksesuāriem, apdrukātiem apģērbiem, dažādiem nieciņiem, pat visneiedomājamākām lietām. Nodarbības notika arī ārpus nometnes teritorijas. Piemēram, kādā Oškošas pilsētas ezerā norisinājās ūdens slēpošana un citi ekstrēmi ūdens prieki. Uz šīm vietām vadāja ar amerikāņu garajiem, dzeltenajiem skolas autobusiņiem, nu tieši kā no filmām. Braucieni, protams, par brīvu, kursēja bieži un visos vajadzīgajos virzienos. Organizatori vien zina, kādu kvantumumu busu viņi uz šo pasākumiem bija sarunājuši.

No rītiem viss sākās agri. Arī bērni cēlās agri, nometnē valdīja princips – jo atbildīgāks esi, jo mazāk guli. Vispirms konferenču vadītāju sanāksme, kurā šie vadītāji saņēma visu aktuālo informāciju no pašiem organizatoriem, tad viņi sapulcināja savu konferenču klubu direktorus, nodeva tiem tālāk, un visbeidzot klubu direktori saviem bērniem. Tā visa milzīgā CM tauta pāris stundu laikā zināja visu, ko rīta agurumā organizatori paziņoja nelielam daudzumam pārstāvju. Kādu rītu šajā svarīgajā, pirmajā sanāksmē ciemojāmies arī mēs un varējām priecāties, kā vispasaules nometnes organizētāji sāk sanāksmi ar „laprīt!” – mums, latviešiem, par prieku. Neievēroti nejutāmies nudien. Šajā ziņā visinteresantāk bija sabatā, kad visiem bija jābūt formās. Mēs savās sarkanajās, savas valsts karogam pieskaņotajās, bijām tik

eksotiski, ka atceļā no rīta dievkalpojuma uz savu nometnes vietu fotografējāmies ar kādiem cittautiešiem ik pēc katriem desmit metriem.

Mūsu lūzuma punkts bija vienpadsmitā diena. Tik daudz iespaidu, tik neaptverami plašumi, tik daudz aktivitāšu, tik maz miega un, galvenais, tik karsts! Tā, iespējams, bija viskarstākā diena, un latvju spēki likās izsūkti. Atceros, kā, stāvēdama rindā pēc ledus gabaliņiem, sajaukti ar kādu augļu sulu, jutos kā īstā saunā, bet redzēju citus, parasti melnādainās rases pārstāvjus, pat džinsenēs un kreklus ar garām rokām, turklāt – melnā krāsā. Tomēr nometnē bija ko darīt pat sagurušajiem. Tajā dienā izstaigājām CM muzeju un vairākas stundas sēdējām un skatījāmies drillotājus – katrs patstāvīgais klubs atrādīja savas ierindas mācības prasmes. Skatoties, kā viņi to dara, cik skaisti tas sanāk un kā bērniem pašiem patīk, mēs sajutāmies mazliet nožēlojami, ka Latvijā

tikai retais klubs māk tik vien kā ritmiski soļot. Tā nu tikām iedvesmoti to labot.

Vakari

Visa šī diženā pasākuma centrālā persona bija tā pati, kas Universa centrālā Persona. Īpašu atgādinājumu šim faktam varēja gūt, iegriežoties svētnīcas visai precīzajā imitācijā, kas bija uzcelta svētnīcas nozīmītes apmācībām. Tur priesteri, viscaur pēc tādiem arī izskatīdamies, ar lielu aizrautību stāstīja, kā katrs un ikviens svētnīcas priekšmets norāda uz Jēzu. Dieva templis esam arī mēs. Mūsos arī visam jānorāda uz Jēzu! Dienas galvenā garīgā ēdienreize bija vakariņas – vakara sanāksmēs šīs barības patiesi netrūka. Visi daudzie tūkstoši sapulcējās plāvā, apsēdās, nomierinājās, dienas karstums izzuda, rietēja saule. Kad sāka krēslot, pēc talantu šova un visiem jokiem sākās sanāksmes nopietnākā daļa. Dziedāt Dievam slavas dziesmas kopā ar nepārrēdzamu dau-

dzumu izglābto bija vienas no neaizmirstamākajām sajūtām. Tad sekoja profesionālais muzikālais teātris par Esteri – katru vakaru pa daļai. Neatceros nevienu teātri, kas varētu to pārspēt. Tas bija smieklīgs, romantisks, aizkustinošs, dziļš un pavisam aktuāls, kā nekā – gadiem ilgi izstrādāts tieši šai nometnei un uzvests uz otrās lielākās pārvietojamās skatuves Amerikā. Pēc teātra īsu, bet pamatīgi spēcīgu uzrunu teica mācītājs. „Paaathfinders!” viņš mēdza skaļi uzsaukt. „Do you know why are you here in this camporee?!” Garīgās barības papildporcijas varēja baudīt arī kluba svētbrīžos pirms gulētiešanas. Atmiņā ļoti palikusi kāda uzruna, ko teica mūsu uzņēmējkluba draudzes mācītājs. „Bīstieties Dievu un tad – neko citu!” viņš teica.

Skaistākais sabats

Visiespaidīgākā diena bija sabats nometnē. No rīta visi sapulcējās uz dievkalpojumu. Parasti sanākušie tūkstoši, gaidot sākumu, mētāja lielas bumbas un ķēra T-krekus, kurus šad tad iemeta publikā. Sabata rītā visi sēdēja un gaidot sāka dziedāt kopā ar īpaši sabatam gatavotu CM kori melodiskas sabata dziesmas. Īsts miers, īsti svētki. Bet vislabākā bija svētruna. Nometnes nosaukums bija „Courage to stand” (drosme pastāvēt). Savīlņojošās svētrunas beigās mācītājs teica: „Though it’s painful” (lai gan būs sāpīgi), un Ceļa meklētāju tūkstoši atbildēja: „I will stand!” (es pastāvēšu). Mācītājs turpināja: „Though no one else is with me” (lai gan neviens cits nebūs ar mani), 35 000 CM: „I will stand!” (es pastāvēšu!), un tā turpinot, mācītājam pieminot dažādus apstākļus, kad varētu pietrūkt drosmes pastāvēt par savu ticību, un Ceļa meklētājiem apsolot, ka tas tomēr neatņems dros-

mi pastāvēt. Pēc dievkalpojuma paralēli citiem pasākumiem vairākas stundas ilga kristības, un kopā jauno dzīvi sāka 550 jaunieši. Pēc kristībām viņi palaida gaisā baltus balonus ar saviem vārdiem, kas lidinājās debesīs vēl vakara sanāksmes laikā, vēstot par Dievam atdotajām dzīvēm.

Pēc visiem varenajiem dienas piedzīvojumiem vakara sanāksmes laikā mums bija pavisam īpašs saulriets. Debesīs bija diezgan maz mākoņu, tie, kas bija, atgādināja nenosakāmu kontūru pūciņas. Taču tajā vietā, kur bija iegrimusi saule un kur viena, otra maliņa sāka jau mazliet zeltoties, no mākoņiem bija izveidojusies kāda figūra – krusts. Tas vairāk par visu citu bija nogrimušās saules apspīdēts, tāpēc bija sevišķi košs un gaišs, turklāt proporcionāls un ļoti izcēlās uz pārējo debesu fona. Tas piesaistīja uzmanību un fotoaparātus kādas desmit minūtes un tad izplūda, debesīm satumstot. Tā debesis, sabatam beidzoties, atgādināja mums par lielo mīlestību un žēlastību, kuras dēļ mums dota kopīgā, varenā cerība.

Nometne noslēdzās ar aptuveni divdesmit minūšu ilgu, brīnišķīgu uguņošanu un aicinājumu uz nākamo nometni 2014. gadā – par Danielu, ar nosaukumu „Forever Faithful” (līdz galam uzticīgs). Datorgrafikā atveidotais Daniels uz lielā ekrāna nomierināja sev blakus stāvošo rēcošo lauvu: „Easy, kitty, easy!” (mierīgi, mincīt, mierīgi), un uzrunāja skatītājus: „See you in 2014. or in Heaven – whichever comes first.” (uz tikšanos 2014. vai Debesīs – lai kas arī atnāktu pirmais)

Mājupceļā

Dievs, kas mūs žēlastībā vadīja visu divu nedēļu ilgā piedzīvojuma laikā, žēlastībā mūs arī atveda atpakaļ, lai gan Amsterdamā pacelšanās aizkavējās sliktu laika apstākļu dēļ, savukārt Rīgas lidostā nosēsties izdevās tikai ar otro reizi – nelielo lidmašīnu mētāja spēcīgs vējš. Jūtot lidmašīnas riteņus pieskaramies zemei, atskanēja aplausi pilotam, un te nu mēs bijām – atpakaļ Rīgā. Mantas arī nenoklīdušas, bet laimīgi atceļojušas līdz ar mums. Vēl pēdējā, kopīgā pateicības lūgšana, mīļo sagaidītāju priecīgās sejas un apskāvienī;

tāda sajūta, it kā prom būts daudz ilgāku laiku; visi izdomātie teksti, ko tūdaļ stāstīt sagaidītājiem, aizmirsušies; nevar saprast, kas noticis pa īstam un ko lai tagad iesāk – iedvesmu tik daudz! Jāatceras mūsu jautrās, lieliskās komandas ceļojuma gaitā populārais moto: „Būs jau labi, nevajag satraukties.” Tā arī ir – un būs. Bīstoties Dievu un tad neko citu, pastāvēsim mūsu mīļajā, dižkibeles ievainotajā Latvijā, un, kamēr Dievs dos, meklēsim ceļu un iesim pa to kopā ar pusaudžiem – varbūt pat līdz mājupceļa beigām.

Citu konfesiju ziņas

Zatlers tic Dievam

Valsts prezidents Valdis Zatlers anketā pieļāda slepenajiem dokumentiem uz jautājumu, kādu reliģisko konfesiju viņš pārstāv, rakstījis, ka tic Dievam.

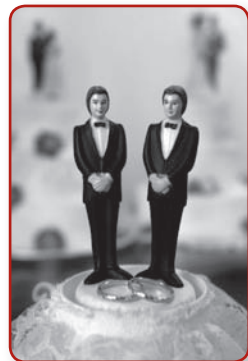
“Es vienmēr uz šo jautājumu

atbildu vienkārši – man ir tieša saikne ar Dievu. Tā dod man iespēju ieiet jebkuras konfesijas baznīcā un pielūgt Dievu, un neradīt nekādu nepatiku pret sevi no jebkuras konfesijas cilvēkiem. Jo mūs vieno tikai viens – mēs ticam Dievam,” intervijā aģentūrai LETA sacīja prezidents, tā arī neatklājot, vai un kuru reliģisko konfesiju viņš pārstāv.

Šogad jau otro gadu pēc kārtas Zatlers piedalījās Lūgšanu brokastīs. Pirmajā prezidentūras gadā viņš to nedarīja. Prezidenta preses sekretāre Ilze Rassa valsts pirmās personas dalību Lūgšanu brokastīs skaidroja kā iespēju kopā ar reliģiskajiem un sabiedriskajiem pārstāvjiem šobrīd – Latvijas iedzīvotājiem grūtajos laikos – pārrunāt garīgo vērtību un tautas vienotības lomu sabiedrībā.

Lūgšanu brokastīs ir starptautiska kustība, kas norisinās daudzās valstīs, un uz tām tiek aicināti valsts līderi sadraudzībai, iedrošinājumam un Dieva meklējumiem lūgšanās. Rīgā nu jau kārtējās Lūgšanu brokastis notika 6. novembrī Melngalvju namā. No Adventistu Baznīcas piedalījās bīskaps Viesturs Reķis. Lūgšanu sacīja arī Latvijas Radio žurnālists (viens no „Adventes Vēstu” redaktoriem) Aidis Tomsons.

Zviedrijā laulās gejus un lesbietes

Zviedrijas Luterāņu Baznīcas sinode pieņēmusi lēmumu atļaut baznīcā laulāties arī homoseksuāliem pāriem, vēsta interneta izdevums “The Local”. Lēmums pieņemts, balstoties uz Baznīcas padomes jūnijā iesniegto peticiju Zviedrijas Baznīcas sinodē – augstākajā lēmējvarā.

Zviedrijā šī gada 1. maijā stājas spēkā likums, kas atļāva homoseksuāliem pāriem laulāties civilā vai reliģiskā ceremonijā. Līdz tam Zviedrijā homoseksuāliem bija ļauts savas partnerattiecības reģistrēt civilā ceremonijā. Civilās savienības, kas gejiem un lesbietēm garantē tādu pašu juridisko statusu kā laulātiem pāriem, Zviedrijā ir atļautas kopš 1995. gada.

Paredzams, ka baznīcas laulību ceremonijās homoseksuāliem pāriem tiks veiktas nelielas izmaiņas, piemēram, frāze “vīrs un sieva” tiks aizstāta ar vārdu savienojumu “likumīgi laulātie”.

Jau kopš 2007. gada Zviedrijas baznīcā, kura apvieno aptuveni 74% valsts iedzīvotāju, viendzimuma pāriem devusi savu svētību. Baznīcas sinodes lēmums Zviedriju padara par vienu no pirmajām valstīm pasaulē, kurā geju laulības atļauts noslēgt valsts lielākajā baznīcā.

Katoļi un Pareizticīgie

Šobrīd pāvesta Benedikta XVI tikšanās ar Krievijas Pareizticīgās Baznīcas galvu nav iespējama, jo abu Baznīcu attiecību normalizēšanā pagaidām panākts pārāk niecīgs progress, paziņojis arhibīskaps Ilarions, kurš pārzina Krievijas Pareizticīgo Baznīcas ārējos sakarus.

“Patriarha un pāvesta tikšanos organizēt ir neiespējami,” pēc tikšanās ar Katoļu Baznīcas pārstāvjiem Kiprā intervijā aģentūrai ITAR-TASS sacīja Ilarions. “Mēs esam gatavi turpināt darbu pie šādas tikšanās, taču tam nepieciešami zināmi nosacījumi. Šī tikšanās var notikt tikai tad, ja vispirms panākts zināms pozitīvs progress (...). Šobrīd šāda pozitīva progresa nav,” piebilda arhibīskaps.

Vatikāna attiecības ar Krievijas Pareizticīgo Baznīcu ir saplīdētas jau gadiem, kopš iepriekšējais Krievijas patriarhs apsūdzēja Katoļu Baznīcu centienos pievērst krievus katoļticībai. Taču kopš februārī amatā stājies jaunais patriarhs Kirils, vērojamas dažas abu Baznīcu izlīguma pazīmes. Tomēr daudzos jautājumos joprojām valda domstarpības, kas liedz pārvarēt gadsimtiem ilgo plaisu starp pareizticīgajiem un katoļiem, kuri nošķīrās 1054. gadā.

Arhibīskaps Ilarions īpaši uzsvēra abu Baznīcu sarežģītās attiecības Ukrainā, kuru nesen apmeklēja patriarhs Kirils.

Arhibīskaps Ilarions īpaši uzsvēra abu Baznīcu sarežģītās attiecības Ukrainā, kuru nesen apmeklēja patriarhs Kirils.

...un Anglikāņi

Vatikāns ir izsludinājis jaunos noteikumus, kas paredz vienkāršot kārtību, kādā Katoļu Baznīcai var pievienoties anglikāņi, daudzi no kuriem ir neapmierināti, ka viņu baznīcā garīdznieka kārtā

tiek ordinētas sievietes un homoseksuālisti.

Vatikānā skaidro, ka jaunie noteikumi izstrādāti, atsaucoties “atkārtotiem un uzstājīgiem” visas pasaules anglikāņu lūgumiem. “Konfesiju nomainījušie varēs saglabāt anglikāņu īpašo garīgo un liturģisko mantojumu,” teikts Vatikāna komunikē.

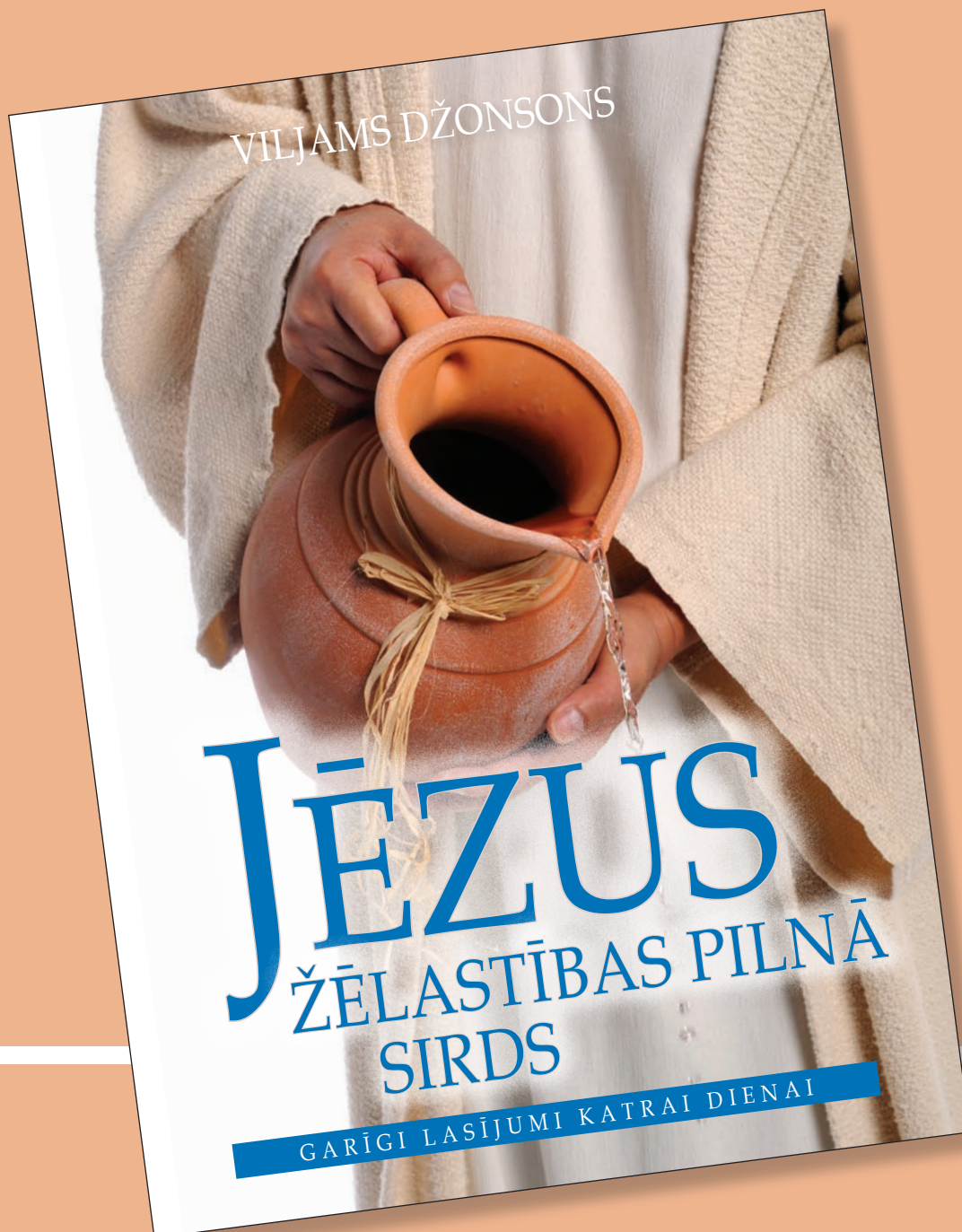
Sagaidāms, ka līdz ar jauno noteikumu ieviešanu katoļticismā varētu pāriet tūkstošiem visas pasaules anglikāņu, arī ASV, Austrālijā un Āfrikā.

Paziņojums izraisījis skaļus virsrakstus britu presē, Londonas “Times” plānu raksturojot kā “potenciāli sprādzienbīstamāko notikumu anglikāņu un katoļu attiecībās kopš Reformācijas”.

Tomēr Anglikāņu baznīcas faktiskais vadītājs Kenterberijas arhibīskaps Rovans Viljamss 21. novembrī piekritis tikties ar pāvestu Benediktu XVI. Vīzīte esot plānota jau pirms Vatikāna 20. oktobra paziņojuma par atvieglojumiem anglikāņu pāriešanai katoļticismā.

DRĪZUMĀ IZNĀKS

GARĪGI LASĪJUMI KATRAI DIENAI VISA NĀKOŠĀ 2010. GADA GARUMĀ! AUTORS
VILJAMS DŽONSONS PAVISAM IR SARAKSTĪJIS 20 GRĀMATAS, 24 GADUS BIJIS
ŽURNĀLA ADVENTIST REVIEW REDAKTORS UN IZDEVNIECĪBAS DARBA VADĪTĀJS.

ŽĒLASTĪBAS DĒĻ PAT ĻAUNĀS PASAULES VIDŪ NOTIEK LABAS LIETAS. PAVIRŠAM
VĒROTĀJAM TĀ VARĒTU ŠKIST VIEN NEJAUŠĪBA VAI VEIKSME. TAČU CILVĒKS,
KURŠ PAZĪST JĒZU, SAPROT, KA ŠĪ NEPARASTĀ LABESTĪBA IR TIKAI UN VIENĪGI VIŅA
ŽĒLASTĪBA.

KAD JĒZUS DZĪVOJA UZ ZEMES, VIŅŠ PARĀDĪJA ŽĒLASTĪBU KATRĀ SASTAPŠANĀS
MIRKLĪ. ARĪ ŠODIEN MUMS VISAPKĀRT DIEVS VEIDO BRĪNUMAINUS ŽĒLASTĪBAS
STĀSTUS. ATVERIET ŠĪS GRĀMATAS LAPPUSES, LAI IK DIENAS SASTAPTOS AR JĒZU UN
VIŅA PĀRSTEIDZOŠO, NEBEIDZAMO, DZĪVI IZMAINOŠO ŽĒLASTĪBU!